

—APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

„DÁM JIM, ABY BYLI
SADBOU K SLÁVĚ
MÉHO JMÉNA...”

Ez 35,29

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2020
15. ROČNÍK

3

*Drazí čtenáři,
existuje mnoho poutních cest, do nebe však nikdy
nejdeme sami. Toto číslo věnujeme církvi, pro-
tože s církví a jako církev putujeme. Pozemská,
putující církev není dokonalá. Je však stále svatá,
protože Kristus nikdy neselhal, nikdy nezklame
a nepohorší. Je to obrovské povzbuzení uvědo-
mit si, že hřích a nevěrnost člověka nedokáže
„potopit“ církev, spravedlnost však a smrt jed-
noho člověka – Krista, přináší spásu všem. Je
proto důležité rozjímát nejen jaká církev je, ale
také co dává a proč existuje. Přejeme vám radost
z toho, že jste v církvi a jste církví.*

o. pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření účty

k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śwachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Kázání kardinála Dominika Duky při posvěcení mariánského sloupu	3
P. Jaroslav Brož: Být v nebi sám? To by bylo peklo...	6
Sborník vzpomínek na arcibiskupa Otčenáška	8
K zamyšlení: Církev – nejošklivější žena světa?	10
Kardinál Pell: Svědectví z času vězení	14
Kolik hřiven mi vlastně Pán svěřil? Rozhovor s Markem Chvátalem	16
Poslání a spiritualita sv. Faustyny	20
Korunka	21
Pozvánka na pouť ke sv. Faustyně	22
Příprava na IV. kongres o Božím milosrdenství Slavomír Peklanský SAC / přednášky.	23
Budete mými svědky: Vzpomínka na Mons. Jana Daňka	28
Na apoštolských cestách: Pěší pouť s Božím milosrdenstvím	32
Exercicie Lectio divina on-line	37
Nakladatelství Paulínky	38
Informace / Bohoslužby ve Slavkovicích . .	39

SANCTA MARIA, MATER DEI, ORA PRO NOBIS!

Kázání kardinála Dominika Duky
při posvěcení Mariánského sloupu
v Praze, 15. srpna 2020

Slavíme Slavnost Nanebevzetí Panny Marie, nejstarší mariánský svátek, který k nám připutoval z rodné země Matky Ježíše Krista, z Východu. Víme, že mariánská úcta se šířila zákonitě s hlásáním křesťanství, proto je také zcela jistě zajímavé, že mezi nejstarší poutní místa patří svatyně té, která se nachází uprostřed modlící se církve spolu s apoštoly, té kterou text apoštolských skutků zmiňuje na prvním místě oslovení Matka Ježíšova. Slavný americký historik umění Adams, člen episkopální církve, napsal při popisu poutní mariánské svatyně v Chartres: „Mariánský

kult je součástí života křesťanů tak, jako v životě každého člověka hraje nezastupitelnou roli jeho matka.“ Myslím, že i to nás dnes může spojit se všemi křesťany v duchu ekumeny, bez ohledu na místo, jaké v té které církvi má mariánský kult.

Novou dimenzi získává tato slavnost prohlášením dogmatu Nanebevzetí Panny Marie papežem Piem XII. v roce 1950.

Jedinečným způsobem vystihl tuto situaci Graham Green ve svém pojednání o paradoxu křesťanství. Rozvažuje nad smyslem této pravdy víry a jakoby z ptačí perspektivy hledí na bi-

tevní pole, rozbombardovaná města a hekatomby mrtvých. Moderní války si berou oběti především ne z řad bojujících členů armád, ale civilistů! Jsou to ženy, matky a děti, které naplňují statistiky zabitých, zraněných a těch, kteří ztrácí střechu nad hlavou. Nestáčily hrůzy druhé světové války, ale byla rozpoutána bezprostředně studená válka s tisíci gulagy, věznicemi, tábory nucených prací, s popravenými a dokonce i se zahynulými dětmi! O tom svědčí doba stalinské diktatury realizovaná v naší zemi za vlády Klementa Gottwalda a jeho nástupců. Nezelehčujme tyto události a nezapomínejme na jejich oběti – ony a oni platili daň za naši svobodu, které si často nevážíme nebo ji zneužíváme. Je zde mnoho analogií s třicetiletou válkou a utrpením, které přinesla nejenom těm, kteří hynuli na bojištích, ale především to byl pak hlad a epidemie, které vyhladily především náš středoevropský prostor.

Můžeme se jen z dálky věků solidarizovat s těmi, kteří vztyčili mariánský sloup jako poděkování za mír a záchranu města. Víme, že na jeho obraně se prakticky spojili obyvatelé celé Prahy, a můžeme s jistotou nadsázkou říci: bez ohledu na konfesi či národnost. Nebyla to však v první řadě oslava triumfu, ale úlevy, možnosti žít v míru. Nejlépe vystihuje tuto situaci děkan svatovítské kapituly Tomáš Pešina z Čechorodu, který je známý svým výrokem o dostavbě katedrály.

Chtěl bych připomenout i jiná jeho slova. Nevidí vítězství na Bílé Hoře jako vítězství armád, nepřipisuje vítězství ani bavorskému vévodovi Maxmiliánovi, ani císařské armádě, ani Italům, či polským Kozákům. Připsal vítězství v duchu slavné bitvy u Chlumce svatému Václavovi, ale nikoliv blanickým rytířům, nýbrž českým patronům. Jeho slova nejsou slova radosti: neopájí se vítězstvím, ale se smutkem dodává, že to byl bratrovražedný boj. (I když na bojišti bychom těžko hledali česky mluvící vojáky a ani moravské stavovské vojsko ne-

mluvilo moravskými dialekty.) Nezastavíme se ale u bitvy na Bílé Hoře, víme, co z historického hlediska bylo bezprostředním důvodem výstavby Mariánského sloupu. I papež Pavel V. i kardinál Harrach měli výhrady, že se znovu zdůrazňuje nešťastné heslo augšpurského sněmu: „Čí vláda, toho náboženství.“

Mariánské sloupy postavené v Mnichově či ve Vídni ještě v době třicetileté války ozdobily hlavu Panny Marie zemskými korunami. Pohlédli jste pozorně na mariánskou sochu našeho sloupu? Zde stojí mladá žena, prostovlasá. Panenská Matka. Stojí zde jako sionská dcera, jako dcera jeruzalémská symbolizující dceru izraelského národa, který se skládá z dvanácti kmenů. A tak každý kmen v podobě hvězdy zdobí i její hlavu. Není to koruna, je to věnec, hvězdný věnec oslaveného svobodného národa. Dcera Izraele, Mojžíšovy smlouvy, v duchu protoevangelia z třetí kapitoly knihy Geneze, kterou přeformuloval Izaiáš do slov: „Hle Panna počne a porodí syna“, se nám zde představuje stojící, její sepaté ruce míří vzhůru k nebesům. Je to žena Janovy Apokalypsy, z dvanácté kapitoly, která na útěku hledá záchranu pro své dítě, které porodí a je uchváčeno do nebe, k Otci, do bezpečí. Rudý drak usiluje především o život jejího dítěte. Panna stojí na sloupu, symbolu spojnice mezi nebem a zemí. Na sloupu, který v noci svým světlem označuje cestu a ve dne svým mračným stínem dává Izraelitům úlevu na cestě z otroctví do svobody. Jistěže ve ztvárnění podoby této ženy rozpoznáváme tu, která je Matka Ježíšova, kterou uctíváme jako Matku Boží, protože jak říká apoštol Pavel: „V tomto sloupu na poušti bylo přítomné Věčné Slovo, Věčná Moudrost, Boží Syn.“ A tak na tomto sousoší na Starém rynku našeho hlavního města je přítomen Bůh, kterého oslovujeme tak, jak nás naučil Syn Panny Marie – Abba, Otče – a vyznáváme svou víru v Trojjediného Boha, v jehož jménu jsme byli pokřtěni. A ona, které Ježíš v evan-

geliu svěruje svého učedníka Jana, se stává naší Matkou, Matkou církve, duchovní matkou každého z nás. Symboly, které tvoří součást sousoší, vypovídají o oprávnění nazývat ji Bohorodičkou, neboť je Matkou Božího Syna Ježíše Krista, o kterém spolu se všemi křesťany vyznáváme, že je pravý Bůh a pravý člověk.

Letošní svátek Nanebevzetí Panny Marie, který slavíme v době dozrívání epidemie koronaviru, nám připomíná, že právě Ona a její sloupy se staly útočištěm modliteb před strašlivou morovou ranou, která mnohonásobně v počtu obětí na životech předčila současnou epidemii. Přesto si uvědomme, jak je i v 21. století nesnadné zvítězit nad neviditelnými silami zla, i když mají podobu viru. Víme ovšem také, že pandemie strachu, pandemie sobectví, neschopnosti tolerance a úcty určitě i nyní překoná počty těch, které nazývame obětí koronaviru či Covidu-19.

Znovuvztyčení Mariánského sloupu má mnoho různých poloh, ale jedno bych zdůraznil, není symbolem triumfu, nýbrž výzvou ke spolupráci, k zápasu s temnými silami zla, novodobého otroctví a nesvobody. Dovolte mi na závěr otázku. Několikrát jsem zde pozoroval nejenom siluetu Mariánského sloupu, ale i zraký příchozích. Byly z převážené části pozitivní, a když jsem se zamýšlel nad naší sekulární společností, nad těmi, kteří nejsou pokřtěni a nehlásí se k žádné církevní denominaci, blesklo mi hlavou, co kdybych se zeptal, nepřipomíná vám tato postava prostovlasé ženy také Sochu svobody – symbol Svobody?

Je to matka, kdo nás nejenom přivádí na svět, ale matka je také ta, která je vždy první učitelkou každého dítěte, která mu rozumí, vzdělává a vychovává, bez její trpělivosti, úcty a lásky bychom těžko byli tím, kým jsme.

Díky Bohu, že je symbol naší Nebeské Matky opět mezi námi.

Svatá Boží rodičko, oroduj za nás! Sancta Maria, Mater Dei, ora pro nobis! Amen.

Historie obrazu Panny Marie Rynecké

Byl vytvořen kolem r. 1410 a pravděpodobně pochází z chrámu sv. Víta. Je malován temperou na dřevě alpské borovice, potaženém kopným plátnem. Rozměry jsou 29,8 x 44,8 cm.

Obraz se nejdříve nacházel uvnitř domu č. 20 na Staroměstském náměstí. Později byl zavěšen na fasádu domu. Pražané se před tímto obrazem modlili při obléhání Švédy v r. 1648, které trvalo tři měsíce. Po skončení obléhání se pro obraz hledalo důstojné místo. Na paměť ubrání Prahy bylo rozhodnuto postavit mariánský sloup se sochou Immaculaty na vrcholu. Hlavním tvůrcem sochařské výzdoby byl Jan Jiří Bendl. Pražský mariánský sloup byl čtvrtý v Evropě (Řím 1614, Mnichov 1638, Vídeň 1645, Praha 1650). Byl postaven na místě, kde bylo r. 1631 saskými vojsky potupeno Staroboleslavské palladium. Obraz byl umístěn ve schránce duté části spodní architektury.

Pátý den naší samostatnosti, 3. 11. 1918, byl sloup stržen zfanatizovaným davem, který se vracel z manifestace na Bílé hoře. Díky upozornění jednoho občana přijel v kritické chvíli na Staroměstské náměstí Dr. V. V. Štech, který nedokázal davu rozmluvit stržení sloupu, ale zachránil alespoň obraz Panny Marie Rynecké.

Do obnoveného Mariánského sloupu je vložena kopie od akad. malíře Radima Klouzy.

BÝT V NEBI SÁM? TO BY BYLO PEKLO...

Poslední vize Písma svatého ukazuje díky svatému Janovi náš poslední a věčný cíl. Představuje ho obrazem nového Jeruzaléma, který sestupuje z nebe jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha (srov. Zj 21,2). V textu se zdůrazňuje, že Jeruzalém je svaté město. To má v biblické mluvě zvláštní význam. Na rozdíl od pouště či pustiny, kde člověk zakouší jen samotu, je město symbolem živého společenství lidí. Žít spolu je výhodné i z praktického hlediska. Dělbou práce a pravidel-

nou směnou zemědělských plodin a řemeslných výrobků na trzích – které se konají právě ve městě – lze významně zvýšit životní úroveň. Také divadla, závodistiště, lázně a další kulturní zařízení se vyplatí budovat ve městě, kde se sejde větší počet lidí. Psychologie nám zase může objasnit, jak blahodárně na člověka působí, když může svůj vnitřní život ověřovat ve zpětné vazbě reakcí druhých lidí. Zkrátka člověk, byť má na rozdíl od nižších tvorů svou svébytnost, potřebuje být také čle-

nem malého i většího lidského mraveniště či úlu. Dostal to do vínku od svého Stvořitele.

Proč ale biblické zjevení tolik trvá na tom, že ke konečné blaženosti patří také onen společenský rozměr? Proč Ježíš mluví o nebeském království jako o veliké svatební hostině s mnoha hosty? Což sám Bůh nestačí? Jak potom rozumět mystikům, kteří právě toto tvrdí: „Sám Bůh stačí“ (sv. Terezie). Nebude přítomnost druhých lidí v nebi rušivým prvkem jinak dokonalé zářivé Boží slávy? Tak si to říkají mnozí, a to většinou pod dojmem vzájemného zraňování se v manželství, sousedských neshod nebo dlouholetých neodpuštěných křivd z dětství. Cožpak mohu být v nebi s tímhle člověkem?

Na Ježíšův obraz nebeské hostiny navazuje apokalyptická vize nového Jeruzaléma jako nevěsty. Jaká by to ale byla nevěsta, která by nemilovala? Ano, církev, vykoupené lidstvo, bude navěky žít v extázi lásky k Beránkovi, který se za ni z čisté lásky vydal na smrt. Je třeba si ale uvědomit, že tato nevěsta není jedna fyzická osoba. Ona je – jak říkáme v biblistice – kolektivní osoba. Její postava totiž představuje společenství všech přítomných v nebi. Má-li tato nevěsta milovat Krista čistou láskou, musí žít také čistou láskou uvnitř sebe. Soudržnost a věrohodnost církve jako nevěsty je tedy dána láskyplnými vztahy mezi jejími jednotlivými údy.

A teď přichází to, co se nás týká už zde na zemi. Je velikou mýlkou žít v domnění, že si tu budeme do smrti žít jaksi po svém a pak Bůh provede nějaký nám neznámý zákrok a rázem budeme v nebi. Vždyť je to přece Bůh, dobrý a milující Otec, který přece nemůže nechat někoho trápit, i když se mu pozemský život právě moc nevydařil. Ale Bůh nás nenechal v nevědomosti o tom, kam jdeme a co nás čeká. Jistě, mezi životem na zemi a v nebi je podstatný rozdíl. Jeho podstata spočívá v tom, co kniha Zjevení označuje slo-

vem „nový“: nové nebe, nová země, nový Jeruzalém, nová píseň... Tato novost ale neznamená, že se zahodí to předcházející. Bůh nikdy nic nezahodil. Když člověk pokazil jeho stvoření hříchem, on člověka úplně nevyhladil, ale rozhodl se stále ho trpělivě obnovovat. Jeho trpělivost má jméno Ježíš Kristus, jeho Syn. Novost vykoupeného člověka je tedy novostí Kristovou. A protože už k Pánu patříme skrze víru a křest, „musíme žít novým životem,“ podotýká svatý Pavel (Řím 6,4). Nový budoucí nebeský život v pozemské podobě má podobu očišťování od sobectví k lásce, od sebestřednosti k vycházení vsťric k druhému. Je proto varujícím znamením, když někoho prostě nemohu „snést“. Ale současně je to pozvání vykročit blíž k nebi, když se rozhodnu takového člověka v srdci obejmout a přijmout ho. Takového, jaký je. Vždyť tak to dělá Bůh. Někdo možná namítne: ale to je přetvářka. Když budu hledět jen na city, tak mi to může připadat jako neupřímnost. Ovšem srdce je něco víc než povrchní emoce, nad kterými nemusím mít vždy hned vládu. Podle Bible je v srdci sídlo emocí, poznání i rozhodnutí vůle. A já mohu ten první krok k přijetí nepřijemného bližního učinit svým rozhodnutím: já tě chci přijmout, jako tě přijímá náš společný Otec, Bůh. Pak přijde jistě i uzdravení citů.

Kdo by chtěl z nebeské radosti vylučovat některé lidi, nakonec by vyloučil možná všechny. Vždyť na každém nám může něco vadit. Ale pak by zjistil, že přišel někam, kde mu není dobře. Že vlastně jeho vymyšlené nebe je ve skutečnosti peklo, kde jsem se ocitl v osamění. Budme tedy vděční za všechny, kdo nám dávají na zemi příležitost milovat, i když to něco stojí. Ve skutečném nebi zjistíme, že to byli naši největší dobrodinci.

P. Jaroslav Brož ■

Foto: Filip Michael Štojdl

SBORNÍK VZPOMÍNEK NA ARCIBISKUPA OTČENÁŠKA

Spolek Saeculum vydává při příležitosti nedožitých sta let sídelního hradeckého biskupa, arcibiskupa Karla Otčenáška (1920–2011), sborník vzpomínek.

Rok 2020 je rokem, v němž si připomínáme sté výročí narození arcibiskupa Karla Otčenáška. Rodák z Českého Meziříčí na Rychnovsku se narodil 13. dubna 1920. Během svého života nescílněkrát projevil svou hlubokou víru, pro kterou byl nucen projít nejednou těžkou zkouškou – interna-

cí kněží počátkem 50. let, roky těžkého žaláře, odnětím státního souhlasu nebo vyhoštěním mimo domácí diecézi do kraje.

Nátlak režimu ale nikdy jeho ducha nezlomil. Karel Otčenášek v každé situaci zůstal věrný svému přesvědčení a současně otevřený každému člověku. Měl v sobě zrno neuvěřitelné vitálnosti. Jeho celoživotní postoj a energie, kterou uměl vyzařovat, jsou tím, čím k nám dodnes promlouvá. A odpoví, proč si jeho osobnost připomínat.

Dnešními slovy lze říci, že jedním z největších projektů, kterými se během svého života zabýval, bylo shromáždění vzpomínek křesťanů na komunistické pronásledování. Bez něho by tato svědeckví odešla spolu se svými aktéry. A bez znalosti historie jsme odsouzeni ji prožít znovu.

Publikace Století Karla Otčenáška – Kamínky na tento jeho obrovský počín svým způsobem navazuje. Pokusili jsme se přinést svědeckví o osobě otce arcibiskupa. Pohled mnoha osobností, jeho blízkých spolupracovníků i těch, které potkal na své cestě. Měřítkem nám nebyl rozsah vzpomínky, společenské postavení respondenta ani intenzita kontaktů s Karlem Otčenáškem. Jednotlivá svědeckví nejsou řazena ani chronologicky. Je to doslovně mozaika, která však vytváří neuvěřitelně barevný obraz osobnosti otce arcibiskupa.

Publikace se skládá ze dvou částí. V první je shromážděno více než tři desítky vzpomínek na Mons. Karla Otčenáška, druhá je věnována cyklu akcí, které se uskutečnily u příležitosti stého výročí jeho narození a desátého výročí úmrtí, jež si připomeneme 23. května 2021. Ovšem nejde o pouhý výčet akcí. Autorka Ludmila Zlábková se opět pokusila nastítnit přesah do života Karla Otčenáška, vysvětluje, proč se k projektu připojili například Orlové, hudebníci, přibližuje místa spojená s jeho působením.

SVOU VZPOMÍNKOU DO SBORNÍKU PŘISPĚL I KARDINÁL DUKA

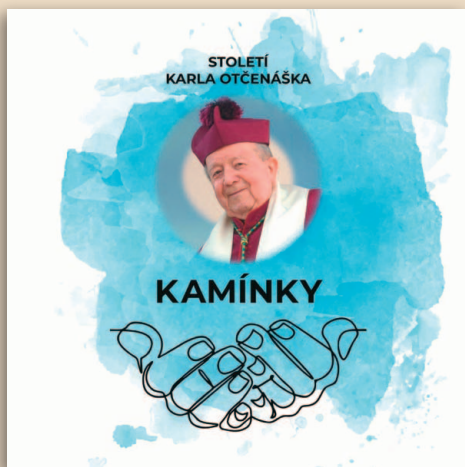
„Mám-li začít své vzpomínky na Karla Otčenáška, tak naše první setkání jsem absolvoval v uniformě vojáka základní služby. Byl jsem si od něj vyžádat souhlas, zda bych mohl nastoupit do litoměřického kněžského semináře. Ani ve snu mě nenapadlo, že jednoho dne budeme úzce spolupracovat a žít pod jednou střechou biskupství v Hradci Králové, kde jsem se po něm ujímal vedení diecéze.

Jedním z největších projektů, který otec arcibiskup začal, byla oprava někdejší jezuitské koleje a vybudování vzdělávacího centra diecéze s názvem Nové Adalbertinum. Navázal tak na dílo našeho předchůdce, biskupa Brynycha. Vzdělávání a péče o věřící se měla dít v široké škále od kléru po laiky, neměla být soustředěná na jednu skupinu. Proto se otec Karel upnul na možnost získat budovu za jednu korunu a s pomocí věřících z diecéze, našich přátel ze švýcarského kantonu Thurgau, diecéze Solothurn a z nadace Kirche in Not ji opravit a uvést do života. Věděl dobře, co dělá. Byl to doyen biskupské konference, znal život církve ve svobodné společnosti, za druhé světové války i v totalitě, kdy jej zažil do hořkých konců zaslapaní člověka a pádu lidské důstojnosti. Věděl, co církev potřebuje a bude potřebovat. Nejstarší biskup dokázal vytyčit nejmodernější program pro církev v naší zemi, v královéhradecké diecézi. Nikdo jsme v té době netušili, že vznikne v Hradci Králové univerzita a některé kádry i katedry vzejdou právě z Adalbertina.

Rád vzpomínám na nástup otce Karla do úřadu. Byl historicky jedinečný a nikdy se asi nebude opakovat. Byl u toho prezident republiky Václav Havel a další představitelé státu, kardinálové Lustiger, Meisner, Groer a Gulbinowicz. Nikdy v této zemi nezažil nastupující biskup takovou slávu. Otec Karel si postěžoval, jak je biskupská berla těžká. Vzpomínám si,

jak mu na to Jean-Marie Lustiger řekl: „Počkej tak za rok, Karle, jak teprve ztěžkne, že ji sotva uneseš.“ Na otci Karlovi jsem pak mohl poznat, že ta paráda biskupského úřadu je jen vnější pozlátko, a že ta tíha služby tak zářivá rozhodně není. Je to podobné jako s vojáky. Mají sice parádní uniformy, ale cvičení i boj se vede v blátě a maskáčích. To mi dal Karel Otčenášek poznat a mnohokrát jsme o tom hovořili. Stal se mi vzorem, učitelem a jsem Pánu Bohu vděčný, že jsem mohl jít v jeho šlépějích v rodném kraji.“

+ Dominik kardinála Duka OP,
arcibiskup pražský a primas český,
Praha, 12. května 2020

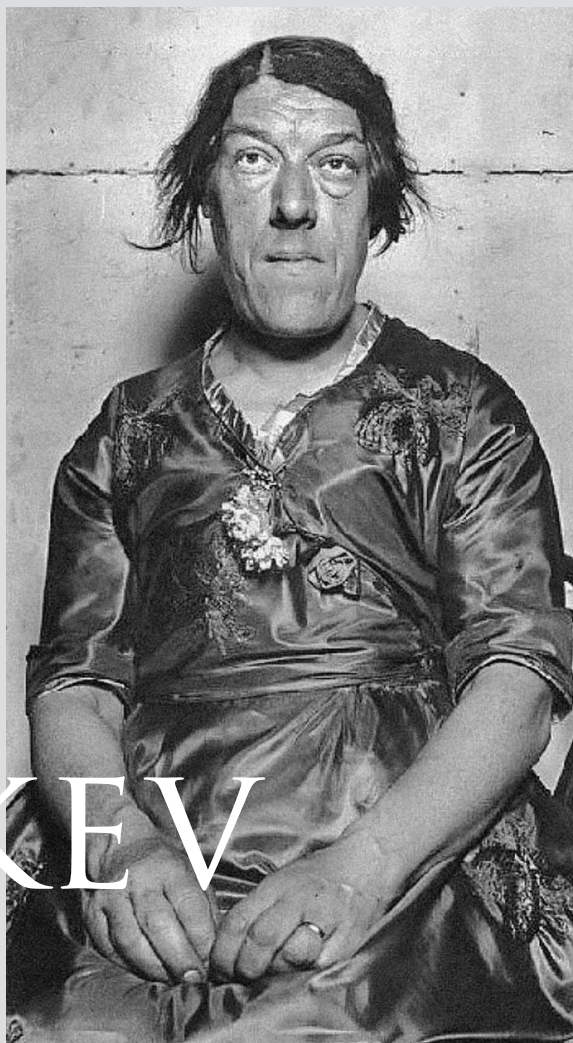
KAMÍNKY, sborník vzpomínek
(210 x 210mm, 120 str., cena cca
100 Kč – bude upřesněno) bude
k dostání od 28. září 2020.

Sborník lze objednat na adrese:
Saeculum, z.s., Bratří Čapků 877,
Hradec Králové 500 03.

Tel.: 602 614 938,

email: saeculum.zs@seznam.cz,

www.karelotcenasek.cz

CÍRKEV

NEJOŠKLIVĚJŠÍ ŽENA SVĚTA?

Na internetu jsem objevil článek, který upoutal mou pozornost. Článek měl název: „Nejošklivější žena světa Mary Ann Bevan: Trpký osud krásky, která se proměnila v podivnou bytost.“ Hned pod názvem článku byly dvě fotografie stejné ženy. První byla pořízená před tím, než onemocněla, druhá po nemoci. Říká se, že jediná fotografie dokáže vyjádřit tolik, co tisíc slov. Asi je to pravda. Mě pohled na fotografii ženy po přestálé nemoci přivedl k zamyšlení nad církví.

OČI A RUCE

Na první fotografii vidíme Mary Ann Bevan v oblečení zdravotní sestry z londýnské nemocnice. Tato fotografie není nijak zvláštní. Asi jako jedna ze stovek nebo tisíců podobných fotografií. Možná jediná zajímavost je medaile, kterou vidíme na pravé straně jejího oblečení. Kdo by měl zájem, mohl by zapátrat, za co medaili obdržela.

U druhé fotografie se však asi zastavíme déle. Než popíšu svůj dojem z této fotografie, bude dobré napsat několik řádků o Mary Ann Bevan.

Narodila se v roce 1874 v chudé čtvrti Londýna. V rodině bylo osm dětí a byla to dělnická rodina. Rodina žila v chudobě. Mary chtěla pomoci rodičům, proto začala brzy pracovat jako zdravotní sestra a tímto způsobem mohla přispět a pomoci v nelehké finanční situaci.

Byla obětavá a v nemocnici si ji lidé oblíbili. Od života nečekala zbytečnosti. Chtěla se vdát a dobře vychovat děti. V roce 1903 – bylo jí 29 let – se vdala za Thomase Bevanse a společně měli čtyři děti. Bohužel krátkou dobu po svatbě začala trpět silnými migrénami. Po nějaké době jí byla diagnostikována akromegalie – hormonální porucha, která spočívá v nadměrné produkci růstového hormonu.

Bolely ji klouby, kosti a začal se měnit její vzhled. Z půvabné ženy se začala proměňovat v ženu, která připomínala spíše muže. Rodina neměla peníze na léčbu, ale Mary měla oporu ve svém manželovi. Neopustil ji, podporoval a miloval. V roce 1914 však zemřel. Mary zůstala sama se čtyřmi dětmi.

Protože kvůli své nemoci nemohla normálně pracovat a musela živit děti, začala od roku 1920 vystupovat v tak zvané freak show. Bylo to něco jako výstava osob s různým

ným druhem tělesného postižení. Do své smrti v roce 1933 vystupovala v několika cirkusech, kde ji živila její tvář a podoba.

A teď se podívejme na fotografii nemocné Mary Ann Bevan, na které sedí na židli. Jen stěží by při prvním pohledu někdo řekl, že žena na této fotografii je krásná. Ovšem, pokud krásou myslíme vzhled. Pokud ale známe příběh a kontext, najednou vše vypadá trochu jinak. Mary je na této fotografii krásná krásou své lásky a pokory. Vše nejdůležitější na této fotce se skrývá v očích a rukou. Oči jsou unavené, ale je v nich jakási statečnost, klid, pokoj. Ruce se zdají unavené, pokleslé, i když silné. Ruce leží na klíně. Nejsou schopné pracovat tolik, aby zajistily živobytí dětem. Na levé ruce je však vidět snubní prsten, znak věrnosti. Nosí ho pořád, i když manžel zemřel. Neprodala jej. Mary je oblečená do krásně zdobené sukně. Možná, že oblečení má vytvořit ještě větší kontrast mezi krásou sukně a „ošklivostí“ ženy. Každopádně tvoří pozadí, které pomáhá víc a více „vypíchnout“ do popředí naší pozornosti to, co je, a co by nemělo být. Není to jediné pozadí. Vidíme ještě nějakou konstrukci na zdi, asi dřevěnou lištu přibíhou na zeď, a také popraskanou čáru, která prochází za neupravenými vlasy Mary Ann, v linii jejích očí. Svět kolem a za Mary není také dokonalý.

Síla této fotografie spočívá podle mě především v kontextu. Pokud si uvědomím, že tímto způsobem Mary vydělává na chléb pro své děti, sedí takto na židli a před ní chodí a zastavují se lidé, ukazují na ni prstem apod., nelze než ji obdivovat. Respekt před její láskou a pokorou. Nevím, na co myslela ve chvíli, kdy fotografie vznikala. Možná na manžela, možná na děti, možná na milion jiných věcí. Možná si v duchu říkala: „Ano, vím, že jsem ošklivá a tou ošklivostí zajímavá ve vašich očích, ale to nevadí, když vím, že každým svým dechem a vteřinou pomáhám zároveň svým dětem.“

POHLED NA CÍRKEV

Při pohledu na Mary Ann jsem pomyslel na církev. Je jasné, že se církev nebude vždy líbit všem, o to víc, pokud kritéria její krásy budou jenom světská a lidská. Je také potřeba uvažovat, kdo se na církev dívá – zda to jsou její děti, nebo lidé „ze světa“. Toto totiž může velice ovlivnit pohled na církev. Pokud to bude pohled „ze světa“, někteří nebudou schopni proniknout a vnímat její krásu, jiní by možná i byli schopní, ale z nějakých důvodů budou spíš upnutí na její ošklivost, budou o ní křičet, budou ji zdůrazňovat a vydávat ji soudům světa.

Pokud se však na církev budou dívat její děti, bude to také jiné. Jen pokora a láska dokážou nastavit tu správnou optiku pohledu na církev. Jenom v optice víry můžeme pochopit, že souběžně s tím, jak se církev jeví a jak vypadá, neustále také dává Krista a působí ve prospěch svých dětí. Vychovává a živí. V očích Božích je církev pořád krásnou nevěstou, i když mnohdy zatíženou a zašpiněnou hříchem. Je to tajemství hříchu a nepravosti, ale také tajemství neodvolatelné Boží lásky a Božího milosrdenství.

Vždy ale pro „děti církve“ zůstává to nebezpečí, že jim pohled zůstane jen na

povrchu věcí. Jen stěží bychom si mohli představit, že mezi lidmi, kteří se v církve dívají na Mary Ann, jak sedí na židli, budou její děti a společně s ostatními budou komentovat, jak vypadá a jak je neskutečně ošklivá. Pro církev to bohužel neplatí. Aniž bychom se snažili proniknout do tajemství církve s úctou a vědomím, že je to naše matka, stavíme se často (možná nevědomě) do role komentátorů a soudců její krásy. Pokud na církvi vidíme něco, co by chtělo upravit jako šat, je potřeba to řešit podle evangelia. Komentovat však jenom nečinně, jak vypadá, většinou nic neřeší a může to způsobovat jen bolest a smutek. Opravdu, lepší maminku pro věčný život nenajdeme. Je jenom potřeba vnímat krásu srdce.

Mary Ann nesundala snubní prsten kvůli nemoci. Dnes mnozí lidé sundávají snubní prsteny nejen kvůli nemoci, ale i kvůli daleko menším problémům. Snubní prsten je symbol věrnosti a lásky. Bůh se zasnoubil s církví a my jsme byli křtem k církvi připojeni. Modlitba a oběť za církev by měla být pro nás jedním z prostředků zkrášlujících naši maminku.

Nakonec je ale potřeba říct a zdůraznit také to, že krása církve se jednou plně projeví. Až se vrátí Kristus, její ženich, a společně s jeho návratem nastane věčné jaro.

P. Wojciech Zubkiewicz SAC

Mary Ann Bevan

Můj milý se ozval, řekl mi:
„Vstaň, má přítelkyně, krásko má, a pojď!
Hle, zima pominula, lijavce přešly, jsou tytam.
Po zemi se objevují květy, nadešel čas prořezávat révu,
hlas hrdličky je slyšet v naší zemi.
Fíkovník nasadil první plody, voní kvítky vinné révy.
Vstaň, má přítelkyně, krásko má, a pojď!“
„Holubičko moje v rozsedlinách skály, v úkrytu nad strží,
dopřej mi zahlédnout tvou tvář,
dovol mi hlas tvůj slyšet.
Jak lahodný je tvůj hlas! Jak půvabnou máš tvář!
Můj milý je můj a já jsem jeho, on pase v lilích.“

(Píseň písní 2,10-16)

„Ve vězeních je mnoho dobroty. Někdy se však mohou jistě stát peklem na zemi. Měl jsem velké štěstí, byl jsem v bezpečí a zacházeli se mnou dobře. Velký dojem na mě udělala profesionalita dozorců, víra vězňů a existence smyslu pro morálku, dokonce i v nejtemnějších místech.“ Kardinál George Pell o tom píše pro americký časopis „First Things“, v textu nazvaném „Můj čas ve vězení“. Je to první velmi osobní vyznání publikované poté, co strávil 400 dní za mřížemi, aby pak vyšel na svobodu osvobozen od obvinění z pedofilie jednomyslným rozhodnutím Nejvyššího australského soudu.

KARDINÁL PELL: SVĚDECTVÍ Z ČASU VĚZENÍ

Kardinál Pell popisuje třináct měsíců prožitých v izolaci. „V Melbourne (deset měsíců) jsem nosil zelenou vězeňskou soupravu, ale v Barwon (tři měsíce) mi dali jasně červenou kardinálskou barvu,“ vzpomíná s anglosaským humorem. Líčí také řadu detailů z vězeňského života: prostá cela s pevným lůžkem, nepříliš vysoká matrace a dvě deky, teplá i studená voda – a jak ironicky poznamenává – na rozdíl od mnoha nóbl hotelů také lampička s dobrým světlem ke čtení zavěšená na stěně nad postelí. Kardinál Pell podstoupil krátce před příchodem do vězení operaci kolen, vypráví tedy o povolených hodinových procházkách s holí a vysoké ne-

mocniční židli, která mu byla – jak dodává – požehnáním. „8. jednotka v Melbournské věznici neměla žádné čiré sklo, dokázal jsem tedy rozlišit den od noci, ale ne o mnoho více. Ostatních jedenáct vězňů jsem nikdy neviděl.“ Jak přiznává, izolace sloužila jeho vlastní ochraně, protože lidé odsouzení za sexuální zneužívání dětí, zejména duchovní, jsou vystaveni fyzickým útokům a šikaně. Sám se s tím také jednou setkal.

Zatímco vězňové se mezi sebou dohadovali o jeho vině či nevině a o tom, zda jej většinou dozorcí považují za nevinného, většina australského tisku – až na několik světlych výjimek – byla ostře nepřátelská,

vzpomíná kardinál Pell. Neprátelství vůči pachatelům sexuálního zneužívání na nezletilých označuje nicméně za zajímavý příklad přirozeného práva, vynořující se z temnot. „Dokonce i vrazi opovrhují tím, kdo znásilňuje mladistvé. Jakkoli se to může jevit paradoxní, není to tak docela pochybné, odráží se tu víra v existenci správného a špatného, dobra a zla, která často v kriminále překvapivě vystupuje na povrch,“ píše kardinál Pell.

Vypráví také o mnoha dopisech, které mu přicházely z jiných věznic. Napsal mu muž, který připravoval oltář, když v devadesátých letech přišel sloužit mši do nápravného zařízení, kde si odpykával trest. Jiný psal o svém pohroužení do temnot a prosil o typ na dobrou četbu. „Doporučil jsem mu evangelium sv. Lukáše a 1. list Janův,“ prozrazuje australský kardinál. Další měl sen o jeho propuštění a kdosi dokonce napsal, že staří kriminálníci jsou přesvědčeni o jeho nevině, o tom, že mu vina byla „přišita“ – s dodatkem, jak podivné je, že pravdu dokáží rozpoznat oni a nikoli soudci, vzpomíná někdejší sídelní biskup ze Sydney.

O zproštění viny se dozvěděl z televize ve své cele. „Překvapený mladý reportér informoval Austrálii o mém osvobozujícím rozsudku, působil zaskočeně z jednomyslnosti všech sedmi soudců,“ píše kardinál Pell s tím, že krátce poté byl propuštěn do světa „zavřeného“ kvůli koronaviru. „Má cesta byla bizarní. Z Barwon do karmelitánského kláštera v Melbourne mě doprovázely dva vrtulníky s novináři a na druhý den mě dvě novinářská auta provázela na 880 km dlouhé cestě do Sydney.“

Na čas strávený ve vězení vzpomíná emeritní prefekt vatikánského sekretariátu pro ekonomii jako na příležitost k reflexi nad zásadními pravdami. „Vězeňský život odstranil veškeré výmluvy, že jsem příliš zaměst-

nán, než abych se mohl modlit, a pravidelné modlitby mne podpíraly. Od první noci jsem měl breviář. Pětkrát jsem se účastnil mše, sám jsem ale slavit nesměl, což mne rmoutilo především na Vánoce a na Velikonoce,“ píše kardinál Pell. „Má katolická víra mne podpírala, zejména vědomí, že mé utrpení nemusí být nesmyslné, ale může se sjednotit s Kristem, naším Pánem. (...) Modlil jsem se za přátele i nepřátele, za své příznivce a za svou rodinu, za oběti sexuálního zneužívání, za své spoluvězně a dozorce,“ uzavírá kardinál Pell.

Po očistění ze všech obvinění se australský kardinál rozhodl publikovat svůj vězeňský deník. Vyjde v jezuitském nakladatelství Ignatius Press, které si slibuje, že se tato kniha zařadí do klasiky duchovní literatury.

*Zdroj: Vatican News,
převzato z www.cirkev.cz*

A man with short brown hair, wearing a dark grey suit, white shirt, and blue tie, is shown from the waist up. He is holding a rolled-up white paper in his hands and looking off to the side with a slight smile. The background is dark and out of focus.

KOLIK HŘIVEN MI VLASTNĚ PÁN SVĚŘIL?

ROZHOVOR
S MARKEM CHVÁTALEM,
PROJEKTOVÝM MANAŽEREM
KOMPASU

■ Slovo „kompas“ známe. Je to přístroj, který ukazuje směr určováním světových stran. Ovšem vy jste projektovým manažerem KOMPASU, a v tomto případě je toto slovo zkratka. Můžete nám, prosím, říct, o co se jedná, proč a pro koho projekt vznikl?

Náš KOMPAS chce ukazovat na Boha, který je dobrý. Zároveň je náš KOMPAS zkratkou několika slov. Křesťanští Obchodníci Manažeri Podnikatelé A Samostatně výdělečné osoby. Chceme tak dát najevo, že zveme všechny podnikavé duše do našeho společenství. Za podnikatelem si lidé často představí vlastníka firmy s mnoha zaměstnanci a velkým množstvím peněz na účtu. Takových je však menšina. Mnoho podnikatelů a živnostníků pracuje každý den, aby dokázali uživit své rodiny a aby udrželi svůj byznys při životě.

Náš projekt vznikl proto, abychom vytvořili společenství, které nabízí naději, inspiraci a rozvoj. Lékaři, kněží, učitelé a jiní mají nějakou platformu pro setkávání. Podnikající křesťané byli zatím spíše osamělí. To chceme změnit.

■ Má vůbec křesťan podnikat a snažit se zbohatnout? Nevaruje před bohatstvím evangelium? Píše se tam přece o mamonu a že nelze sloužit dvěma pánům.

Byl Abraham či král David chudý? Neměl na starosti správce z Ježíšova podobenství o hřívnách velký majetek, který bychom dnes počítali na miliardy? Podnikatel musí pracovat. A musí se modlit, aby ho Bůh v jeho úsilí vedl. Každý z nás by si měl uvědomit, že sdílíme to, co nám Bůh svěřil. Pokud si to plně uvědomuje podnikatel, pak je jeho velké jmění v dobrých rukou. Troufale bych řekl, že čím více mu Bůh svěřil, tím lépe. Protože on ví, že majetek nevlastní, ale spravuje. A pak nemůže sloužit dvěma pánům.

Problémy máme s uvědoměním si, kolik hřiven mi vlastně Pán svěřil. Dostal jsem jednu a zakopal jsem ji. Proč pak závidím tomu, kdo poctivě spravuje tři? Dostal jsem tři hřivny a dovedu s nimi moudře naložit. Proč vyčítám Hospodinu, že mi nesvěřil více? Vždyť on ví proč! A proč, když mi svěřil pět hřiven, maximum, co chce dát, požaduji ještě více? Ano, s takovou pýchou se setkáváme. Ale evangelium svědčí o tom, že jsou i dobří služebníci. A já věřím, znám takové, že jsou mezi podnikateli i dnes.

■ O vašem projektu se můžeme dozvědět na internetu, na stránkách krestanskypodnikatel.cz. Když jsem tam četl na blogu svědectví podnikatelů, kteří vyprávěli o svém podnikání, byl jsem překvapen, kolik toho musí obětovat a kolik úsilí je stále něco vytvořit. A také povzbuzen, že uprostřed toho všeho, co dokázali, zachovali v sobě cit a touhu po duchovnu. Dokonce mě napadlo, že by možná měli dávat exercicie pro dnešní křesťany, kteří jsou mnohdy tak trochu laxní a chybí jim duch podnikavosti a motivace. Jak ovlivnila setkání v rámci KOMPASU vás? V čem svědectví ze života křesťanských podnikatelů pomohlo vám?

Sbírám svědectví podnikajících křesťanů tři roky. Mluvil jsem s miliardáři i malými živnostníky. Rozhovory vytváří krásnou koláž, protože každý z hostů přinese něco nového. Spojuje je, že jsou křesťané, podnikají a doposud bojují. Jinak by se k rozhovoru nedostali. A pro ten boj vydávají svědectví. Jedni svědčí o tom, že jim Bůh svěřil obrovský majetek a oni jej odpovědně rozdělují v darech, druzí poctivě pracují a úzkostně hledají Boha, aby je neopustil, třetí se prodírají temnou nocí, protože obchod vážne, rodina se zlobí a oni vědí, že musí jít dál.

Tato setkání mi pomohla si uvědomit, že v podnikání se dějí věci okamžitě. Když udě

láte chybu, ihned to má důsledky. Když jste lepší než konkurence, ihned máte výsledky. Problém je, když děláte chybu, ale nechcete ji vidět. Po čase řešíte zbytečnou krizi a netušíte, co se děje. Anebo něco umíte lépe, ale neumíte to nabídnout. Pak vás i ti horší porazí. Není to podobné našim hříchům? Volím zlo, ale nechci to řešit. Mám talent, ale nechci ho uplatnit. A najednou zjistím, že mne opouští přátelé a jsem sám. Takže mi setkávání s podnikateli opakovaně pomáhá v osvědčování se z vlastní hříšnosti.

■ Někdo může říct, že se ho toto téma netýká, protože on není podnikatel. Nemá nějaký větší finanční vklad nebo vizi pro podnikání. V evangeliu však máme podobenství o hřívnách. Takže je to asi také otázka využití osobních talentů od Boha... Co podle vás způsobuje, že mnozí křesťané jsou málo podnikaví? Někdy se zdá, že se vytrácí duch „boje“ a motivace vůbec něco dělat, přijmout zodpovědnost za svůj život, za nějaké dílo. Tímto způsobem naplnit Boží vůli a získat s tím spojené konkrétní dobro (duchovní nebo hmotné), které se nabízí...

K odpovědnosti a boji bych dodal ještě riziko a komfort.

Jako největší pokušení pro podnikatele nepovažuji spousty peněz na kontě, ale komfort. Roky se dře a konečně dosáhnete situace, kdy firma šlape. Najednou můžete pracovat jen 40 hodin týdně, nebo dokonce méně. Spíte celou noc a můžete trávit čas s rodinou. Ztratíte ostražitost a začnete odvádět špatnou práci šéfa. A klidně můžete za čas zkrachovat. To hrozí každému, kdo je spokojený sám se sebou. Jsme my křesťané spokojení s tím, co máme?

A pokud pomínu připravenost opravdově nést odpovědnost, pak určitě musím zmínit riziko. Ať si podnikatel jakkoli dopředu propočítá všechna pro a proti, tak nemusí

uspět. A pokud to nedovede zvrátit, zkrachuje. Takový krach mu může zajistit i doživotní bídu. Toto riziko nesou všichni podnikatelé a mnozí z nich nejsou úspěšní. Ale Boží království ztratit nemůžeme, pokud nebudeme chtít.

Za mne tedy: jsme spokojení a nechceme riskovat.

■ Na jaře nás všechny překvapil koronavirus. V současné době se ve zprávách objevují všelijaké názory na to, zda se zase pandemie na podzim vrátí a do jaké míry pocítíme ekonomickou destabilizaci. Jak nepodlehnout panice a neztrácet důvěru, že Bůh má vše ve svých rukou?

Kdy jindy nepodléhat panice a věřit Bohu, že má vše ve svých rukou? Kdo nám dává spolehlivé informace o tom, co bude? Situace se mění tak rychle a není v lidských silách se připravit na to, co nemůžete tušit. Kdo se mohl připravit na globální zastavení ekonomiky? Jsou firmy, které se propadly o 90 % a jiné by dnes potřebovaly zase dvojnásobnou výrobní kapacitu. To nespravedlivě způsobil koronavirus.

Nevěřte nářkům těch, kdo se bojí jen o sebe. Samozřejmě, že v této situaci o něco přijdeme. Zchudneme, přijdeme o komfort, donutí nás to k zásadním změnám. V podnikání je však každá krize výzvou. A ti, co se nevzdávají, naslouchají Moudrosti, otevírají se Lásce a věří, vyjdou z krize vítězně.

Bůh nás nebude soudit podle toho, zda jsme vinou vyšší moci o něco přišli. Ale bude se dívat na naše srdce, zda je stále otevřené skutkům milosrdenství. A víme, že Ježíš umí ocenit i haléřový dar chudé vdovy.

■ Chcete vytvářet společenství. Jak se projevuje ve skutečnosti?

Snažíme se vytvářet pestrrou nabídku. Jako „páteř“ našeho společenství vnímám

setkávání na clubech. Jednou za dva měsíce se setkáváme v Olomouci, Praze, Jihlavě, Hradci Králové, Brně, Ostravě a ve Zlíně. Když můžeme, účastníme se liturgie, pak se ještě společně modlíme a nakonec si někdo z nás připraví pro druhé něco poučného.

Modlitba je pro nás velmi důležitá, protože v tom byznysovém nasazení na ni můžeme snadno zapomenout. Proto nabízíme také hned několik duchovních obnov. Nejbližší bude od 5. do 8. listopadu na Vranově u Brna. Povede nás P. Josef Suchár z Neratova. Je to netradiční obnova, protože se scházíme celé rodiny a mlčení dodržujeme leda při přednáškách.

Do ticha se ale utíkáme dvakrát do roka. V lednu a během letních prázdnin. Nemáme žádného exercitátora. Jen Písmo a ticho. Na posledních dnech v tichu nás bylo 15. Pro některé to byla první zkušenost. Navíc jsme prakticky žili ekumenu. Šest účastníků nebyli katolíci. Ale modlili jsme se společně, chválili jsme Boha a odevzdávali mu svůj život. Ticho nám velice chybí. Zvažujeme, pokud by byl zájem, že takové tiché dny nabídneme i nepodnikatelům.

Připravujeme i řadu praktických seminářů na byznys anebo i na propojování duchovního života. 22. října v Jihlavě bude mít náš člen Ota Pacholík seminář na téma, zda může být křesťan dobrý manažer. Toto povolání vás uvádí do mnoha situací, kdy mu-

síte dělat nepopulární rozhodnutí. Dokonce i vědomě musíte udělat něco, co váš podřízený odmítne a postaví se proti vám. Nebo ještě musíte rozhodnout mezi menším a větším zlem, protože jinou možnost nemáte.

Největší akcí, kterou jsme museli vinou koronaviru odsunout, je naše konference, kterou pořádáme na Velehradě. Bude se konat 29. května. Zveme inspirativní osobnosti jak z Česka, tak Slovenska. Snažíme se podpořit účastníky na duchu a také je vzdělat či nabídnout přehled, co se děje mezi podnikajícími křesťany. Účast nám pro tuto konferenci přislíbil i arcibiskup Jan Graubner. Naše konference je vhodná i pro ty, kdo by se chtěli s námi nezávazně seznámit. Cena navíc nerozhoduje. Každý z účastníků přispěje na náklady podle svých možností dobrovolným darem.

Zároveň zkoušíme pár nových aktivit. Nedávno jsme prožili v Neratově víkend tátů s dětmi. Na příští léto také plánujeme BASE CAMP. Několikadenní setkání mládeže s úspěšnými křesťanskými lidry z byznysu, politiky, policie a církve. Vycházíme z toho, že mladí potřebují pozitivní vzory. Proto jsme pozvali úspěšné velké podnikatele anebo vysoce postavené politiky, aby svědčili o své cestě křesťana na vrchol. Co pro to museli obětovat? Jak si udrželi během životní cesty svou víru? A to vše v komorní atmosféře, kdy si to mohou mladí a naši lídři důvěrně říci. Věříme, že to pomůže mladým v rozlišení jejich povolání. Do velkých funkcí se někdo musí dostat. Proč by to nemohli být křesťané, kteří se už na začátku nebáli ptát a hledat a tak se poučili z chyb větších, než byli tehdy oni?

**Děkuji vám za rozhovor a přeji,
ať KOMPAS funguje nadále.**

Přip. P. Wojciech Zubkowicz SAC

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

ÚCTA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ OD ROKU 2020

„Říkej světu o mém milosrdenství, o mé lásce. Pálí mě plameny milosrdenství, toužím je vlévat do lidských duší. Ach, jakou bolest mi působí, když je nechtějí přijmout. Dcero má, dělej to, co je ve tvé moci, ve věci rozšíření úcty k mému milosrdenství, já doplním, čeho se ti nedostává. Řekni bolavému lidstvu, ať se přitulí k mému milosrdnému Srdci, a já je naplním pokojem. Řekni, dcero má, že jsem Láska a Milosrdenství samo.“

(Den. 1074)

„ŘEKNI BOLAVÉMU LIDSTVU“

Slova v úvodu jsou převzatá z Deníčku sv. Faustyny. Deníček vznikl ve třicátých letech minulého století, mezi první a druhou světovou válkou. Tento historický kontext je velice důležitý. Byl to čas, kdy lidstvo zakoušelo mnohé bolesti a také nepochybně zklamání, že nastala první světová válka a jak krutá byla.

Po francouzské revoluci a následně průmyslové revoluci 19. století se totiž zdálo, že člověk a svět jsou na cestě k zářné budoucnosti. Že lidstvo zraje k vyřešení svých problémů a že prostředky k tomu má ve svých rukou. Zdálo se, že inspirací a pomocí může být motto francouzské revoluce: „Liberté,

égalité, fraternité“ (svoboda, rovnost, bratrství) a průmyslový vývoj, který zajistí práci a zvedne úroveň života.

První světová válka však přinesla hořké probuzení. Na tom, že svoboda, rovnost a bratrství by měly být, by se teoreticky mohli shodnout mnozí, v praxi si to však každý představoval trochu jinak. Průmyslový vývoj – ve své podstatě dobrý – přinesl nejen nové možnosti pro život, ale také pro boj. Vynálezavost člověka, která měla ve své službě nové technické a průmyslové prostředky, se rychle a v plné síle projevila i na bitevním poli. Nové způsoby války, letadla, tanky, artilerie, plyn – to vše přineslo dokonce nevidaně smutné statistiky: skoro 10 miliónů mrtvých, přes 21 miliónů zraněných, skoro 8 miliónů pohřešovaných.

Tváří v tvář takovým ztrátám a následně ekonomické krizi se mnozí lidé ptali, kde v tom všem byl Bůh a jak to mohl dovolit. Samozřejmě lze Pána Boha bránit a připomenout, že to člověk rozhoduje, protože má svobodnou vůli. Mohli bychom také připomenout, že nejen od doby francouzské revoluce člověk Boha mnohdy vytlačoval „ze sedadla řidiče“, nechtěl žít podle Božích přikázání a do osobního i veřejného života Pánu Bohu zavíral dveře. Nicméně je potřeba si uvědomit, že mnohdy (a možná i častěji) podobné otázky pokládali s bolestí lidé věřící.

BŮH JE MILOSRDNÝ

Bůh odpověděl mimo jiné také skrze zjevení. Nejdříve ve Fatimě, kde ke konci první světové války Panna Maria vyzývala k pokání a varovala před možnou druhou světovou válkou, a potom také prostřednictvím sv. Faustyny.

Zvláště ve zjevení sv. Faustyny je patrné zdůraznění pravdy, že Bůh je milosrdný Otec. Toto poselství mělo být jako holubice, která uprostřed potopy smutku ze zla a bezmoci

přináší Noemu zelenou ratolest naděje. „Neboj se!“ „Důvěřuj.“ Bůh chtěl připomenout, že nemění svůj vztah k člověku. On nejen je milosrdný, ale je Milosrdenství samo. Milosrdenství – soucitná, ale také činná láska a přítomnost milujícího – je podstatou Boha. Je to – dnes bychom mohli říct – Boží DNA.

Sv. Faustyna je tak poslána, aby připomněla světu Boží milosrdenství. A svět to bude potřebovat nejen proto, že skončila první světová válka, ale také proto, že v Rusku proběhla bolševická revoluce a v Německu už začal hořet další oheň, který měl znova zapálit celý svět.

Mezi ideologií komunismu, která odmítala existující obraz člověka a světa, a ideologií nacismu, která tvořila nový obraz nadčlověka, stojí sv. Faustyna s obrazem Božího milosrdenství: Bůh je milosrdný Otec a vy všichni jste bratři a sestry. Každý člověk je obrazem Božím. V každém člověku obraz Boží je a navěky zůstane.

MILOSRDENSTVÍ JE BOŽÍ

Dnes, při zpětném pohledu, můžeme jedině smutně říct: „Škoda, že se lidé tomuto poselství neotevřeli.“ Tolika utrpením bylo možné předejít, ušetřit tolik obětí.

Ani naše doba však není bez problémů. Jako v době života sv. Faustyny bylo potřeba zdůrazňovat, že Bůh je a je milosrdný, tak v naší době je potřeba připomínat, že milosrdenství je Boží. Že je spojeno s Bohem, pramení z Boží podstaty a že je nelze nahradit jen charitativní činností.

Na to také upozornil sv. otec František před modlitbou Anděl Páně 23. srpna 2020. Ve své promluvě řekl: „*Je však třeba se mít na pozoru. Je nezbytné a chvályhodné, aby pastorace našich společenství byla otevřena tóliké nouzi a nepředvídatelnosti. Láska je vždycky učitelkou víry, dokonalosti víry. Je však nezbytné, aby nás skutky solidarity, skutky*

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodlíš jednou

Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat
tato slova:

**Věčný Otče, obětují ti tělo a krev,
duši i božství tvého nejmilejšího**

**Syna a našeho Pána Ježíše Krista,
na smír za hříchy naše i celého světa;**

na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova:

**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem.“**

(Den. 476)

lásky, kterou prokazujeme, neodvracely od kontaktu s Pánem Ježíšem. Křesťanská charita není pouhá filantropie, ale hledí jednak na druhého Ježíšovým očima, a jednak spatřuje Ježíše ve tváři chudého. A to je pravá cesta křesťanské lásky, vždycky s Ježíšem uprostřed.“

JEDINĚ V KRISTU

Titul článku vede k zamyšlení, jak by měla vypadat úcta k Božímu milosrdenství v současné době (od roku 2020). Co se odehrává ve světě kolem nás a v nás a jakým způsobem nás to ovlivňuje nebo může ovlivnit v tomto i v příštím životě?

Sv. Faustyna nám předává nové formy úcty k Božímu milosrdenství: svátek milosrdenství, obraz, Hodinu milosrdenství, Korunku a šíření úcty modlitbou, slovy a skutky. **Všechny tyto formy úcty nás vedou k tomu, abychom zůstali ve vztahu k Bohu.** Toto je velmi důležité a mělo by to být pro nás zásadní. Nemáme

„Řekni, dcero má,
že jsem Láska
a Milosrdenství samo.“

(Den. 1074)

Boha nahrazovat žádnou lidskou činností a mimo Boha hledat naplnění svého života.

Na jednu stranu bude tedy asi zklamán ten, kdo by od roku 2020 očekával nějaké novinky nebo převratné změny ve věci úcty k Božímu milosrdenství. Na druhou stranu je však potřeba zamyslet se nad duchem doby, ve které žijeme. A v tomto duchu se snažit znovu přechíst poselství o Božím milosrdenství a ptát se Boha, co po nás chce. Z této snahy vyrůstá také heslo IV. kongresu o Božím milosrdenství: „Jedině v Kristu.“ Jasně je totiž jedno: úcta k Božímu milosrdenství musí zůstat ve vztahu k Bohu. Doufejme, a prosíme v modlitbě za to, aby nám kongres, který se (pokud Bůh dovolí) uskuteční ve Slavkovicích ve dnech 11. až 13. června 2021, ukázal světlo a Boží vůli. (red)

„Vždyť vím, že když splním všechno, co pro mě Bůh na zemi určil, tak mě děle ve vyhnanství nenechá, neboť mým domovem je nebe, ale dříve, než půjdeme do vlasti, musíme splnit Boží vůli na zemi, čili musíme projít zkouškami a boji.“ (Den. 897)

POUŤ KE SV. FAUSTYNĚ / 4. října 2020

Kostel Božího milosrdenství ve Slavkovicích u Nového Města na Moravě

PROGRAM:

- od 14.00 příležitost ke svátosti smíření
14.30 **Křížová cesta s rozjímáním** „Nejdůležitější je zdraví“ (O. pallotini)
• Korunka k Božímu milosrdenství
(sestry Kongregace Matky Božího milosrdenství)

- 15.30 Mše svatá / Mons. Zdenek Wasserbauer, pomocný biskup pražský**
• Mši svatou hudebně doprovodí farní sbor z Jam
• Požehnání ostatků sv. Faustyny

- 17.00 Přednáška s promítáním „**Karel Otčenášek – život a jeho poselství svatodušního spřátelování**“ a prezentace knihy „**Století Karla Otčenáška – Kamínky**“ (PhDr. Ludmila Žlábková). Knihu bude tento den možné ve Slavkovicích koupit.

- 18.00–19.00 **Adorace s modlitbou za uzdravení** (vede o. Mariusz Leszko SAC)

Kontakt: Otcové pallotini, tel.: 566 502 855, 603 809 888, info@slavkovice.cz

PŘÍPRAVA NA IV. KONGRES O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ / 11.–13. 6. 2021

1

POZNÁMKY Z PŘEDNÁŠEK O. SLAVOMÍRA PEKLANSKÉHO SAC

Od ledna 2020 během poutí na 3. soboty probíhá ve Slavkovicích příprava na IV. kongres o Božím milosrdenství, který by se měl uskutečnit ve dnech 11. až 13. června 2021. Přípravu vede otec Slavomír Peklanský SAC a my přinášíme čtenářům „Apoštola“ několik myšlenek z přednášek o. Slavomíra. Bohužel, kvůli omezenému místu, nejsme schopni otisknout celé přednášky (plné audio verze přednášek jsou k dispozici na stránkách www.slavkovice.cz).

ÚVOD

V červnu 2021 budeme prožívat IV. kongres o Božím milosrdenství, jehož heslo zní „Jedině v Kristu“. Takové heslo jsme zvolili, protože vnímáme, že je nutné soustředit se na Krista a vrátit se ke Kristu. Zkrátka být s Kristem.

Když Pán Ježíš povolává celníka Matouše, v originálním textu nezní jeho výzva tak, jak jsme zvyklí slyšet, tedy: „pojď za mnou“, ale: „staň se mým druhem“. Zkrátka: buď se mnou. Já jdu svou životní pouť a chci, abys byl se mnou. A Matouš na to vstane a jde dělat Ježíšovi společníka. To se děje dodnes, i když se to trochu vyměnilo, protože Pán s námi zůstává v eucharistii a ve svátostech a to on teď chce být naším druhem. Proto v rámci příprav na kongres probereme svátosti, které se udělují v římskokatolické církvi.

SVÁTOST KŘTU

Místo, kde dnes nacházíme Krista, jsou svátosti. Kristus nám je zanechal a záleželo mu na tom, aby církev těmito svátostmi žila. Kristus poslal své učedníky, aby křtili. A chtěl, aby všichni byli pokřtěni. Toužil, aby byli omýváni ze svých hříchů. Svátost křtu nazýváme bránou ke svátostem. Touto branou vcházíme k dalším svátostem. Bez křtu

nemůžeme přijmout žádnou jinou svátost, protože bez křtu nemáme na čem stavět, chybí tam základ.

Křtu si je potřeba nesmírně vážít. V Katechismu katolické církve, v bodě 1257, si můžeme přečíst: „Sám Pán tvrdí, že křest je nezbytný pro spásu. Proto přikázal svým učedníkům, aby hlásali evangelium a křtili všechny národy. Křest je nezbytný ke spáse pro ty, jimž bylo hlášáno evangelium a kteří měli možnost žádat o tuto svátost. Církev nezná kromě křtu jiný prostředek, aby zajistila vstup do věčné blaženosti; proto se varuje toho, aby zanedbávala poslání, přijaté od Pána, dát se znovuzrodit „z vody a Ducha“ všem těm, kteří mohou být pokřtěni. Bůh spojil spásu se svátostí křtu, nicméně on sám není na své svátosti vázán.“

Bůh je nad svátostmi, církev však nezná jinou cestu, zná cestu svátosti, kterou jí zanechal Pán. K tomu je potřeba poznamenat, že církev také věří, že kromě křtu vodou existuje ještě křest touhy a křest krve. Křest krve se týká mučedníků, lidí, kteří přijali víru, odevzdali svůj život za Krista, ale z nějakého důvodu nestihli a nebyli pokřtěni vodou. Křest touhy přináší všechny účinky křtu vodou pro ty, kdo toužili přijmout křest vodou, připravovali se ke křtu, ale před křtem zemřeli.

Je dobré vědět, co znamenají symboly křtu vodou. Tak nejprve voda. Bez vody se nekřtí, protože bez vody není život. Křest odkazuje také na přechod Rudým mořem, z Egypta ke svobodě. Křest je také přechod ke svobodě. Je dobré to vědět: byl jsem pokřtěn, to znamená, že jsem člověk svobodný. Kdysi se při křtu ponořovalo do vody. Mělo to zviditelnit pravdu, že starý člověk umírá ve vodě, je jakoby potopen, a rodí se nový člověk. Dnes se z praktických důvodů poleje vodou hlava, ale symbol zůstává: aby starý člověk zemřel a nový se narodil. Je dobré zde poznamenat, že křest má moc díky umučení, smrti a vzkříšení Krista. Křtěný člověk umírá a s Kristem vstává z mrtvých. Toto spojení křestní vody se vzkříšeným Kristem je velmi zřetelné na Bílou sobotu, kdy se ponořuje paškál (symbol vzkříšeného Krista) do vody, kterou se potom bude křtít. Tento paškál při ponořování nejdříve jakoby vchází do vody, umírá, a potom z vody vychází, vstává z mrtvých.

Malé děti křtíme, aby v nich Duch Svatý již působil, aby v nich Boží milost pracovala co nejdříve. Malé děti křtíme, pokud se za ně rodiče zaručí svou vírou, to znamená

věřít, že Kristus je ve svátostech přítomen, chtějí Krista dát dítěti, a proto se budou snažit své dítě vychovat ve víře.

Součástí křtu je pomazání olejem. U pomazání olejem křížma kněz říká, že je to pomazání na kněze, proroka a krále. Všichni křesťané mají podíl na kněžství Ježíše Krista a mají přinášet oběti ze svého utrpení a života. Mají také plnit úkol proroka. Prorok je ten, kdo umí číst znamení doby, umí odlišit a nazvat dobro a zlo. A mají také podíl na královské důstojnosti. Mají si být vědomi své důstojnosti, neponižovat se hříchem a vládnout nad sebou a svým tělem. Přijímají také jako král zodpovědnost za sebe a za druhé.

Při křtu se také předává hořící svíce, symbol víry, kterou by rodiče měli ve svém pokřtěném dítěti opatrovat. Toto je celoživotní úkol. Je potřeba tento plamen víry chránit jako plamen svíčky před větrem apod. Jako moudré panny v podoběnnosti máme bdít, abychom – až se náš Pán vrátí – vyšli mu vstříc s hořícími, nikoliv zhasnutými lampami.

A ještě bílé roucho. Je to symbol nového stvoření. Nového a čistého života.

Křest zanechává na člověku nesmazatelné znamení. Člověk může říct, že už nechce být v církvi, ale nikdo a nic nedokáže odstranit znamení křtu. Je také potřeba si uvědomit, že žít v církvi, to něco obnáší – jsou s tím spojena práva, ale také povinnosti.

Křtít může kněz, jáhen. V nebezpečí smrti může však pokřtít každý člověk (nejen věřící). Je k tomu potřebná voda a je potřeba říct: „NN“, já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.“

SVÁTOST SMÍŘENÍ

Svátost smíření je Kristův dar nám všem. Církev z pověření Krista může odpustit hříchy. Svátost smíření známe, bude ale dobré si některé věci zopakovat.

Lehké a těžké hříchy. Ve Svatém písmu toto rozdělení nenajdeme, ale církev to používá, protože v Písmu svatém jsou určité náznaky, že ne všechny hříchy jsou stejně závažné. Zlo je vždycky zlo a hřích je vždycky hřích. Nicméně některé hříchy vyvolávají závažné důsledky, jiné méně závažné. Tato škoda je potom patrná ve vztahu k Bohu, lidem a sobě samému. Někteří lidé se ptají, kde je hranice mezi lehkým a těžkým hříchem. Je potřeba vycházet z definice těžkého hříchu: dobrovolné, vědomé porušení Božích přikázání v závažné věci. Zpovídáme se z těžkého hříchu, pokud splňuje tyto tři podmínky: bylo to vědomé, dobrovolné a v závažné věci.

Vědomé znamená nejen to, že si to uvědomuji, ale že beru na vědomí, co je objektivně uznáno za zlo a co za dobro. Rozhodovat, co je a co není hřích, není tedy subjektivní, moje soukromá věc. Někdy může člověk něco špatného udělat, protože si namluví, že je to dobré.

Dobrovolně – spoustu věcí neděláme dobrovolně. Někdy člověk může udělat špatnou věc, ale je to proto, že je závislý. Závislost svým způsobem bere svobodnou vůli. Do závislosti jsem se dostal sám, vlastní vinou, ale pokračování v této závislosti, to už je něco jiného.

Kdo pátrá po tom, co je těžký hřích, měl by se podívat na desatero, zda dodržuje desatero. Je ale potřeba dívat se také na dopad, na škodu, která vznikla. Je například přikázání nepokradeš. Ale vzít ze sousedova stromu přes plot jednu hrušku není totéž, jako sebrat jednu jedinou hrušku holčičce, která se na ni těšila. Je důležité, co svým jednáním mohu způsobit. Nestačí jen vycházet z pojmu „ukradl jsem“, ale je potřeba se podívat na škodu, kterou to způsobilo.

Často se objevuje otázka, zda ještě můžu jít k přijímání, nebo už bych měl jít ke zpovědi. Pokud budete mít pochybnost, zda se

jedná o lehký nebo těžký hřích – jděte ke sv. přijímání. Pokud jste přesvědčeni, že máte těžký hřích, jděte ke zpovědi.

Z čeho se nezpovídát? Nezpovídáme se rozhodně z toho, co není hřích. Nezpovídáme se z něčeho, co jsme neudělali (např.: „nikoho jsem nezabil“, „nikoho jsem neokradl“ apod.). Nezpovídáme se z dobrých skutků („modlím se“, „chodím do kostela“, „četl jsem si každý den Písmo svaté“). Pokud je někdo křesťan, tak to asi přece všechno dělá, nebo ne? Tak je to samozřejmost, proč se tím chlubit? Z dobrých skutků není potřeba rozhřešovat. Nezpovídáme se z cizích hříchů. Důležité je, co jsme udělali my, ne co kdo udělal. Je pravda, že náš skutek mohl být ovlivněn jednáním druhých, ale nezpovídáme se z jejich jednání, ale ze svého. Nezpovídáme se z emocí, protože emoce nejsou ani dobré, ani zlé. Zpovídáme se z činů, které se zrodily pod vlivem těchto emocí. Nezpovídáme se z pokušení. Pokušení ještě není hřích. Pán Ježíš byl na poušti přece pokoušen. Důležité je, co potom děláme. Začneme podléhat pokušení, třeba věnujeme se tomu v myšlenkách a pak na to navážou skutky, nebo si řekneme – je to pokušení, kterému nechci podlehnout, nechci to... Nemusíme také ve zpovědi vyprávět o svých těžkých životních situacích. Je jasné, že člověk potřebuje někdy sdělit, co prožívá. Udělejme to ale před nebo po zpovědi. Nezpovídáme se z roztržité modlitby, pokud není přímo zaviněná, např. sleduji něco na mobilu během mše svaté. Nezpovídáme se, že jsme nebyli v neděli na mši, protože jsme byli nemocní nebo jsme na ní nemohli být z nějakého jiného důvodu. Nezpovídáme se také z už vyznaných hříchů. I když výčitky svědomí přetrvávají, nezpochybňujeme dřívější zpovědi. Z dávných hříchů se máme vyznat, pokud jsme se z nich ještě nevyznali ve zpovědi nebo je dokonce zatajili.

Je dobré toto všechno vědět, protože někteří vyjdou ze zpovědnice a stěžují si, že je kněz nechtěl poslouchat. Rád by poslouchal, pokud by to ale byla zpověď.

Další věc je generální zpověď. Generální zpověď je výjimečná tím, že zahrnuje nějaké delší období, úsek života, nebo může být z celého života. Často může být důvodem nějaká důležitá událost (třeba kněžské svěcení), ale také nemusí. Tato zpověď vyžaduje čas, proto je potřeba se s knězem předem domluvit.

Lze říct, že jsou tři druhy generální zpovědi. První je nevyhnutná. Pro ty, kdo ví, že v minulosti tajili nějaké hříchy, kdo se zpovíдали bez vnitřní vůle polepšit se nebo pro ty, kdo se už nezpovíдали strašně dlouho. Druhá je užitečná. Ta je pro ty, kdo začínají novou etapu života (třeba manželství) nebo končí (v nebezpečí smrti). A třetí je – pozor – absolutně škodlivá. Ta se týká skrupulantů. Skrupulant šlápně omylem na žízlu a má pocit, že strašně těžce zhřešil. Takovým lidem by generální zpověď spíše uškodila, než pomohla. Generální zpověď by neměl člověk podstoupit, pokud pochybuje o dřívějším odpuštění v generální zpovědi.

Lidé se občas ptají, jak často se zpovídat. Někteří říkají, že by měla být aspoň vánoční a velikonoční zpověď. Něco takového však neexistuje. Existuje jenom svátost smíření. Důvodem zpovědi není nějaký svátek nebo událost, ale především hřích. Zpovídáme se, pokud máme hřích, protože zpověď je svátost smíření s Bohem a my se chceme smířit s Bohem. Jak často, to je individuální – jednou za měsíc, jednou za dva týdny, jednou denně. Podle svědomí.

Pokud je to možné, snažte se nezpovídat během mše svaté, pokud se této mše svaté zrovna účastníte. Takto se na sebe totiž nakládají dvě svátosti – mše svatá a zpověď.

Kvůli jedné svátosti přerušujeme svou účast na druhé.

Každý má právo si zvolit zpovědníka. Když hledáme zpovědníka, sledujme duchovní plody, nikoliv aby zpověď byla rychlá nebo příjemná a snadná.

Jednou z podmínek dobré zpovědi je lítost nad hříchy. Nejedná se o emoční stav. Emoce u toho mohou být, ale nemusí. Existuje dokonalá lítost, kdy lituji z lásky k Bohu, lituji kvůli Bohu, jeho lásce ke mně. Dokonalá lítost odpouští hříchy i bez zpovědi. Dále existuje nedokonalá lítost, kdy lituji kvůli sobě (je mi zle, nechci trest apod.). Tato nedokonalá lítost stačí ke zpovědi. A co když člověk vůbec nelituje? Když třeba něco, co člověk udělal, bylo pro něj příjemné? Právě tam je potřeba připomenout, že lítost není emoční záležitost, ale i když se hřích může líbit, svou vůlí a rozumem člověk uznává, že to nebylo dobré, a prosí za odpuštění. Uznává to za hřích ne kvůli své zkušenosti (bylo to třeba příjemné), ale kvůli autoritě Krista a církve. Více věří Kristu než vlastním pocitům.

Svátost smíření – její průběh – ukazuje, jaký mám vztah k Pánu Bohu. Základem je zpytování svědomí. Je to nástroj k našemu duchovnímu růstu (každodenní nástroj, nejen před zpovědí, ale také třeba každý den večer). Zpytování svědomí děláme před zpovědí, nikoliv před zpovědníci. Je potřeba začít modlitbou k Duchu Svatému a poprosit, abych uviděl sám sebe Božíma očima. Abych nezlehčoval, ale také nezveličoval svůj duchovní stav a případné problémy, hříchy, chyby. Takže: jak to Pán Bůh vidí? Podívat se na to, co bylo od poslední zpovědi dobré (a za to poděkovat), a co bylo zlé. Jde o to potkat se s Bohem, jeho nekonečnou láskou a milosrdenstvím v mých slabostech. Existují pomůcky ke zpytování svědomí (např. zpovědní zrcadlo, otázky, které pomohou). Můžeme to použít, ale nebudme otroky ta-

„Když hledáme zpovědníka, sledujeme duchovní plody, nikoliv aby zpověď byla rychlá nebo příjemná a snadná.“

Svátek BM ve Slavkovicích. Foto: W. Zubkowicz

kových otázek. Můžeme prozkoumat třeba trojici vztahů: Bůh – já, já – ostatní lidé, já – já. Zajímavé může být projít hymnus k lásce z 13. kapitoly listu ke Korintským s tím, že slovo „láska“ nahradíte svým vlastním jménem. Můžeme také zpytovat svědomí podle desatera. Někdy se stane, že lidé mají hříchy napsané. Snažme se je však vyznávat z paměti. Nenosme také (stejný?) papír s hříchy s sebou.

Je důležité vyznat se z hříchů jasně, aby zpovědník věděl, o co jde. Někdy jde o hříchy, za které se strašně stydíme, a tak se je snažíme „zabalit“ tak, aby si to zpovědník domyslel. Někdo může třeba říct heslovitě: „Otče, nečistota.“ O co jde? Neuklízí doma? U těžkých hříchů je potřeba říct, kolikrát se to stalo, aby bylo jasné, zda se jedná o trvalý problém, nebo se to stalo poprvé, jednou apod. To dává obraz o problémech.

Někdy se může stát, že pozornost člověka je soustředěná na jednu oblast duchov-

ního života, na jeden problém. A člověk řeší pořád jenom tento hřích a třeba ke zpovědi jde, až udělá tento hřích. Jako teď – mluvím se stále o Covidu, jako by jiné nemoci nebyly. Nedělejme to – nesoustřeďme se jenom na jeden hřích.

A prosím, nikdy se nebojte, co si o vás zpovědník pomyslí.

Na konci vyznání hříchů je dobré říct, že jsem skončil a prosím o rozhřešení. Kněz může nebo nemusí dát poučení. Může se na něco zeptat, může vzniknout dialog. Nakonec kněz uloží pokání. Pokud byste nerozuměli nebo nějak přeslechli, nebojte se zeptat kněze. Pokud nevíte, o jakou modlitbu jde, nedělejte, že víte. Zeptejte se kněze. Až bude kněz udělovat rozhřešení, poslechněte si a vnímejte, co říká.

(Pokračování v příštím čísle „Apoštola“)

*Na základě přednášek volně zpracoval
P. Wojciech Zubkowicz SAC*

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

„JAKO ROZBITÁ NÁDOBA“

VZPOMÍNKA NA
MONS. JANA DAŇKA

Držel jsem v ruce Písmo svaté, které používal Mons. Jan Daňek. Byly v něm papírové záložky, výstřižky z novin, tužkou podtržené věty a slova. Vše bylo tak nějak „pracovní“, protože otec Daňek hodně psal a připravoval kázání, která potom vydával v knižní podobě. Na jednom místě (jediném v celém Svatém písmu) jsem uviděl do očí bijící, červenou propiskou zvýrazněná slova žalmu: „Jako rozbitá nádoba.“ Papírové záložky a výstřižky z novin bylo možné ze Svatého písma vyndat, zvýraznění tužkou vygumovat, toto červené podtržení však nešlo vrátit. „To je dobře,“ pomyslel jsem si, „je v tom veliká pravda a silné povzbuzení pro nás.“

Otci Janu Daňkovi dlužíme v „Apoštole“ vzpomínku nejen proto, že byl místním děkanem, ale také proto, že byl svědkem Božího milosrdenství. Každý svědek Božího milosrdenství je jiný, jinak svědčí o Bohu a jinak pravdu o Božím milosrdenství přijímá, předává a odráží ve svém životě. Otec Jan měl pochopení pro hluboce lidskou zkušenost rozbití a naplnění. Rozbití, ke kterému došlo v člověku ve chvíli hříchu, a naplnění Boží milostí, které se neustále uskutečňuje a opakuje, znova a znova ve svátosti smíření. Pro otce Jana bylo jasné, že život křesťana je neustálým tajemstvím putování a boje, ale jako každý se musel učit ze života a zrát k pochopení, že pozemská cesta člověka vede mezi střepinami rozbité nádoby a vůní nového vína.

ŽIVOT

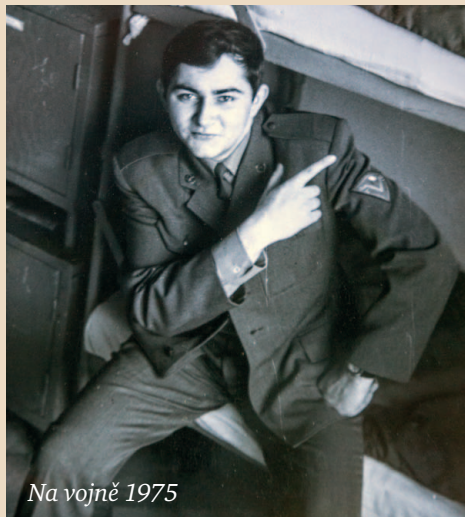
Sluší se – zvláště pro ty, kdo otce Jana neznali – načrtnout několika větami jeho život. Žil 70 let a u příležitosti výročí jeho narození farníci z Nového Města na Moravě věnovali otci Daňkovi vzpomínkové číslo farního časopisu. Farní kronikářka Ludmila Štěpánková o něm do farní kroniky zapsala: „11. května 1950 se manželům Josefovi a Františce Daňkovým narodil prvorozený syn a dostal jméno Jan. Po něm přišli na svět ještě tři chlapi a na závěr dvojčata – dvě děvčátka. Jenda chodil do školy v Blažovicích, potom ve Tvarožné a po ukončení základní školy začal studovat průmyslovku v Brně na Sokolské ulici. Po roce 1968 byl právě v tom správném věku, aby se stal jedním

z neaktivnějších mezi mládeží. Spolupracoval s Vojtěškou Mazálkovou, zapojil se do cvičení divadel, v aktivitách s dětmi a mládeží ho vždy bylo vidět v kruhu kolem pana profesora Krátkého, který v Blažovicích v rozmezí 1967 až 1968 působil.

Po maturitě nastoupil na teologickou fakultu v Olomouci a 29. května 1974 byl v Brně na Petrově vysvěcen na kněze. Prvním působištěm se pro něho stává Blansko a Poštorná u Břeclavi, kde sloužil jako kaplan 3 měsíce. Potom odešel na dva roky na vojnu. Po ukončení vojenské služby na něj čekal od roku 1976 Slavkov, kde působil opět jako kaplan a od roku 1979 nastoupil do Žďárce u Tišnova už jako administrátor. V roce 1983 mu byla svěřena Bobrová, kterou spravoval celých 26 let, i když v roce 1992 začal působit v Novém Městě na Moravě jako administrátor a před dvaceti lety se stal děkanem. V Novém Městě působí i v dnešních dnech.“

Je dobře k tomu doplnit, že v devadesátých letech otec Jan studoval psychologii na Masarykově univerzitě v Brně, v letech 1999 až 2001 kanonické právo na Katolické univerzitě v Lublinu. Působil rovněž jako soudce a obhájce svazku Diecézního církevního soudu v Brně. Dne 15. září 2010 jej papež Benedikt XVI. jmenoval Kaplanem Jeho Svatosti a v roce 2014 získal Jan Daněk cenu za celoživotní zásluhy o rozvoj a propagaci dobrého jména Nového Města na Moravě.

Otec Jan je také autorem knih Putování k světlu a radosti (cyklus A), Životem lásky k světlu a radosti (cyklus B), Cestou lásky k světlu a radosti (cyklus C), Sváteční slovo (cyklus A), Sváteční slovo (cyklus B), Sváteční slovo (cyklus C), Světlo na cestu (cyklus A), Světlo na cestu (cyklus B), Světlo na cestu (cyklus C), Slovo jako zrno a kvas (cyklus A), Slovo jako zrno a kvas (cyklus B), Slovo jako zrno a kvas (cyklus C), Defensor vinculi neboli obhájce svazku a spolu s Ladislavem

Na vojně 1975

Simajchlem a Miloslavem Kliszem spolu-autorem knihy Pohřební homilie. Nelze také nevzpomenout, že pro Centrum Božího milosrdenství napsal mariánská zamyšlení „Maria, brána milosrdenství“.

V den 70. narozenin otce Jana, v závěru mše svaté 11. května 2020, farníci otci Daňkovi popřáli a on jim poděkoval, vyznal, že musí podstoupit léčbu, a poprosil o modlitbu. Přesně měsíc od svého jubilea byl převezen do nemocnice a po několika dnech, 23. června 2020, zemřel.

JAKÝ BYL OTEC JAN?

Asi všichni by se shodli, že byl velice vnímavý a aktivní ve svých projevech – i z ambonu, i v životě. Dokázal vytvořit zajímavé „klima“. Trochu to připomínalo ozon ve vzduchu po bouřce. Dobře se dýchalo, i když cenou za to byly občas blesky. Živost projevu otce Jana a způsob komentování reality byly pro mě osobně velice zajímavé. Už jen to, že bylo možné potkat v dnešní době někoho, kdo tak živě reaguje na život, mělo v sobě hodnotu. Potom byl určitý „vzor pro

život“, který sám na sobě otec Jan prezentoval. Nejdřív popsal celou věc, angažoval se v tom emocionálně, následně „vychladnul“ a rozumově zhodnotil. Nakonec nad tím většinou mávnul rukou, a tím učil „odpouštět“ věci a problémy nepodstatné nebo pro nás neřešitelné a s důvěrou v Boha se věnovat životu, který je před námi. Věnovat, nikoliv být nečinným divákem.

Kolik lidí otce Jana znalo, tolik by o něm určitě napsalo zajímavou vzpomínku. Mně se ale dostal do rukou deník otce Jana, který psal v letech 1974–1976, když byl na vojně na Slovensku. Byl tam už jako kněz, vhozen mezi kluky a vojáky „ze světa“, a snažil se v tom najít. Byl to začátek jeho kněžské – 46 let trvající – cesty. Z deníku uvedu jen několik řádků. Myslím, že i pro ty, kdo otce Jana osobně znali, budou zajímavé a pro jejich duchovní život se stanou cennou připomínkou, že všichni na své cestě životem prožíváme různá „počasí“, ale je to součást cesty, na kterou nás postavil Bůh, a my se nesmíme zastavit a nechat znechutit ani světem, a dokonce ani sami sebou. Otec Jan píše 9. května 1975: *„Když sloužím mši, velmi namáhavě pracuji, abych v sobě projevil aspoň trochu úcty k tomu velikému Božímu tajemství. Cítím lhostejnost a bezmocnost. Jsem s Kristem přibit na jeho kříž a nemohu se hýbat. Rád bych něco dělal, ale i má slova posvátné liturgie jsou jakási neosobní. Svět stále více proniká do mého myšlení, do mého srdce, pálí mě v očích a strahuje mé síly. Jsem tím vším unaven a často padám na kolena bezmocný a neschopný modlitby, prosby a lítosti.“* Zaujalo mě vyznání, že když byl otec Jan unaven, padal na kolena. Kdo z nás, když je unaven, padá na kolena? Věřím tomu, že kolena sehrála důležitou roli v jeho kněžském životě, protože vím, že měl ve svém bytě do posledních dní klekátko. Kdo z nás je má doma?

Mýlil by se však ten, kdo by z uvedeného úryvku usoudil, že otec Jan měl chladný vztah k liturgii. Naopak. To právě mše svatá byla pro otce Jana pramenem síly, lásky a naděje. Prostor eucharistie byl prostorem pravdy. Otec Jan si to uvědomuje, když stojí před Bohem a prožívá, co prožívá. Napíše potom: *„Je vidět stále více, že jsem bez Boží milosti naprosta nula.“* V celém deníčku je téma mše svaté jako zlatý řetěz, který obepíná všechny úrovně života otce Jana. Za mši sv. musel otec Jan bojovat s armádními důstojníky a byl také sledován StB. V době, kdy stavěl své první kroky na kněžské cestě, psal o mši svaté: *„Eucharistie nás všechny spojuje. V mystickém těle Kristově jsme si všichni mimořádně blízko.“* Na jiném místě čteme: *„Zde na vojně mi Bůh dává procítit, jak těžké to mnohdy má věřící v tom sprostém a přizemním prostředí. Lehké je o tom mluvit a druhého povzbuzovat, ale těžké je to osobně prožívat. Jediné, co je pro mě velkou posilou, je eucharistie.“*

Vzpomínám na cedulku v zákristii v Novém Městě na Moravě: Celebra Missam ut primam ut unicum ut ultimum (služ mši sv. jako by byla první, jediná a poslední). Není to jenom krásný a drahocenný vzkaz pro kněze, ale návod pro všechny věřící, jak prožívat mši svatou.

To, co bylo patrné v životě otce Jana, byl respekt před Boží milostí. Velice rychle pochopil, že víra není systémem důkazů o existenci Boha nebo systémem zákazů a příkázání, ale především záležitostí Boží milosti. Tato Boží milost pramení z Božího milosrdenství, po celý život se člověku nabízí a doslova jej obklopuje. Je to nové víno Boží milosti, které se nabízí rozbité, prázdné nádobě. A tajemství je v tom, že to právě víno (obsah) obnovuje a zaceluje nádobu, nikoliv opačně. Do konce svého života zůstal otec Jan věrný a otevřený pro

Křtiny

Boha. Poslední léta, poznačená nemocí, skrze utrpení pomalu oprošťovala otce Jana od všeho, co je pozemské, a otevírala ho pro Boží přítomnost. Ve svém deníku na Nový rok v roce 1976 napsal: *„Včera jsem opět měl hluboké vnitřní zážitky, které nedovede nahradit žádná lidská rozkoš z vášně. Bůh je zdrojem úžasné vnitřní radosti, kterou člověk může jenom vnitřně prožívat. Jeho láska je silnější než smrt. Lidské smrtelné tělo ji nesnese. Často to cítím, že bych úplně shořel.“*

Otec Jan dohořel pro tento svět v předvečer slavnosti sv. Jana Křtitele. Sv. Jan byl hlasem, který zvěstuje Slovo. Věřím, že i otec Jan, který odešel tiše a beze slov, odešel do věčné radosti k věčnému Slovu, které hlásal a kterému sloužil.

P. Wojciech Zubkiewicz SAC

V článku byly použity materiály z farního časopisu „Kunhuta“ a materiály, které zpracovala paní Marta Kalábová.

Strípek z přání pro otce Jana k 70. výročí narození...

Dnes je to 100 let od narození Jana Pavla II. Když myslím na otce Jana, tak mě napadá hlavně to, že je to vlastně jediný farář mého života. Nejen proto, že jsem před ním novoměstských farářů moc nepoznal, jen otce Fialu, a to jen krátce, ale také proto, že jsme v dětství jezdili v neděli do Bobrové. U otce Jana jsem navíc přijal první Svaté přijímání a dodnes si pamatuji setkání v Bobrové, kde mě a sestřenici na přijetí této svátosti připravoval.

Tak trochu jako Jan Pavel II. byl jediným papežem po většinu trvání mého, našeho života. Pevný bod, i když se hodně věcí kolem mění. V řeholi se nám představení střídají každých 4–8 let, mandát na faře u nás v Itálii trvá 9 let, v případě prodloužení 12 let. Teď je farář i ze mě.

Všechno se mění a otec Jan zůstává pevným bodem. Jako kluk a ministrant jsem poznal hlavně jeho tvrdý obal, třeba když jsme se od rána chystali na obřady Velikonoc a když se objevil, bylo vždycky všechno špatně. Ale věděli jsme to asi všichni, že pod tím, co bylo na povrchu, byl úplně jiný. Víc než polovinu svého života už se domů vracím jenom na návštěvu, na dovolenou... ale ze setkání s otcem děkanem mám pocit, že svoji tvrdou skořápku už dávno odložil, snad i pro všechna ta trápení, kterými prošel... A teď má srdce na dlani pro každého z vás. A já bych bez něj nejspíš nebyl knězem.

Díky, otče Jane!

P. Miloš Chrást

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH

PĚŠÍ POUŤ

S BOŽÍM MILOSRDENSTVÍM

Pěší pouť k Božímu milosrdenství vznikla v roce 2009 a během deseti let se rozrostla do několika proudů, které ze všech končin ČR a také z Polska vedly do kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích. Pandemie koronaviru ovlivnila v roce 2020 také podobu pouti. Poutníci putovali individuálně, sami si zvolili termín a cíl pouti, měli tričko pěší pouti a nesli poselství o Božím milosrdenství po nových cestách, novým lidem. Takto se v roce 2020 pouť k Božímu milosrdenství stala poutí s Božím milosrdenstvím.

V sobotu 29. srpna 2020 se mnozí poutníci zúčastnili setkání poutníků ve Slavkovicích. Společná modlitba, sdílení zážitků z pouti a mše svatá s primičním požehnáním, kterou sloužil novokněz P. Vojtěch Libra, uzavřely prázdninovou etapu pěší pouti.

Neznamená to však, že letošní pouť skončila. Naopak, přinášíme vám několik svědectví poutníků nejen „do archivu“ a k přečtení, ale především jako pozvání a povzbuzení, abyste se i vy – duchovně nebo i fyzicky – vydali na pouť. Na stránkách www.pout.cz (nebo na tel. 566 502 850) si stále můžete objednat poutní tričko. Vydat se na cestu s Božím milosrdenstvím není nikdy pozdě!

OHLÉDNUTÍ ZA PĚŠÍ POUTÍ

Na začátku prázdnin jsme prožili pěší pouť k Božímu milosrdenství. Naše cesta začala na poutním místě ve Slavkovicích, odkud jsme pod ochranou Božího milosrdenství doputovali do Třebíče. O trasu a duchovní program se nám postaral o. Tomáš. Zábavu a hry zajišťovaly skvělé vedoucí našeho Spolča, Ivanka a Maruška.

Na pouti jsme zažili spoustu legrace, ale i duchovních zážitků. Jeden z největších duchovních zážitků byl, když jsme naše farní Spolčo mládeže zasvětili pod ochranu Panny Marie.

V tu chvíli jsme pocítili to, že naše životy mají směr a cíl. A že na tu cestu nejsme sami. Zjistili jsme, že život je taková cesta. Ta cesta je občas rovná a bez překážek, ale z větší části je to cesta kamenitá, trnitá, zarostlá vysokou travou, plná bláta a občas z ní úplně sejdem... A přesně taková byla i naše cesta...

Díky skvělým hrám jsme zjistili, že naše Spolčo je skupina skvělých mladých lidí, kteří mají spoustu společného nejen ve víře, ale i v osobních životech.

A proto bychom chtěli poděkovat na prvním místě Bohu, že i v této nelehké době plné nejistoty nad námi drží svoji ochranu.

nou ruku a že jsme se ve zdraví mohli vrátit zpět k našim rodinám.

Další poděkování patří našim vedoucím, Ivance, Maruše i o. Tomášovi za to, že tuto pouť pro nás uspořádali a šli s námi. Další poděkování patří Pepovi, který nám dělal doprovodné vozidlo. A poslední patří VŠEM FARNÍKŮM ze všech farností, že nám svojí ochotou a štědrostí naplnili břicha.

*Za celé Společnost z Radešinské Svatky
Jana Polnická a Tomáš Janů*

MINI PĚŠÍ POUŤ Z PRAHY DO SLAVKOVIC

Letošní pěší pouť byla pro mne opravdu jiná. Už to vypadalo, že vůbec nevyrazím, že to úplně odepíšu, že zkrátka letos vynechám. Ale hezky postupně.

S manželkou Lídou jsme strávili v červenci týden na Šumavě v Srní s přáteli od sv. Apolináře z Prahy a následný týden chvíli u jedné rodiny a chvíli u druhé rodiny. V Tatenici jsme sklídili česnek a v Děrném brambory. A do toho neutuchající telefonáty od spolupoutníka Antonína Musila z Nového Veselí, kdy že to půjdeme s pražským proudem letos do Slavkovic? A k tomu ještě dřívější komunikace od dalšího spolupoutníka Josefa Hájka z krásné vesničky Třemblaty nedaleko Mnichovic u Prahy s tím, že Josef

chtěl koupit nové ozvučení do základní školy a své farnosti, které by se mohlo použít i na pouť. A pro úplnost také Antonín v té době volával, protože ve stejném čase začal spravovat to stávající poutnické ozvučení... Nakonec z této komunikace vzešlo, že byl stanoven termín, kdy se prostě do Slavkovic letos půjde. A to v pátek 7. 8. 2020, kdy ráno bude sraz v Praze-Hájích u Komunitního centra Matky Terezy a konec v neděli ve Slavkovicích na farní mši sv. v 10.30 hod.

Abychom vše prakticky zvládli, museli jsme přistoupit k zjednodušení celé pouti nebo můžeme říct k trochu jinému, více mobilnímu formátu. Páteční trasu jsme absolvovali takřka celou pěšky, přibližně 25 km. Dopoledne jsme putovali po trochu jiné trase než obvykle a vyhnuli se silničnímu provozu a slunečnímu žáru otevřené krajiny. Prošli jsme malebným údolím, nově přes vesnici Kolovraty, poobědvali u Návesního rybníka. Poslední úsek dne jsme nasedli do dvou dodávek, které nás dovezly do Kostelních Strímelic na mši svatou v 18 hod. Tamní farníci slavili první pátek v měsíci, a tak jsme se zapojili s muzicírováním a bylo z toho krásné setkání s místními.

Podotknu, že s manželkou v tomto období sháníme kočárek a v Praze jsme obešli několik obchodů, ale nepodařilo se žádný vybrat. Rozměry, cena atd. Skoro jako vybírat auto. Tak jsme to na chvíli přerušili a já vyrazil na

tuto pouť. Lída zůstala s bráškem doma. No a představte si. V Kostelních Střimelicích mi po mši sv. manželé Zichovi ukázali v jejich garáži poměrně zachovalý, hezký, do igelitu zabalený kočárek! Udělal jsem pár fotek a poslal to Lídě. S postojem poutníka, odevzdej to Pánu a uvidíme.

Po hezkém noclehu u rodiny Hájkových, ano v oněch Třeblatech, v sobotu po snídani vyrážíme autem nejdříve k Zichovým, kde byla ubytovaná další poutnice Lenka a její dva kluci, a vyrážíme směr Sudějov. Zde se u sv. Anny modlíme růženec na schodech před kostelem, kde se pravidelně i každý rok fotíme. A je nás sedm. Sedm statečných, řekl bych. Josef se svým synem Jáchymem, já, Tonda Musil a pak zmíněná Lenka z Havlíčkova Brodu se svými skvělými syny Michalem a Jindřichem. Doplňme, že první den v pátek s námi ještě putovali sourozenci Zichovi, Maruška se svým bráchou Filipem.

Přesouváme se na Vysočinu do Bohdalova na vydatný oběd a pak na krásnou vyhlídku ke kříži nad vesnicí Jámy. Zde na parkovišti se setkáváme s Dášou Trödlarovou a její dcerou Eliškou. A vystupujeme nahoru na kopec Vejdoch na vyhlídku ke Stromu života, kde je také umístěn krásný kříž. A modlíme se zde Korunku k Božímu milosrdenství. Krásné místo s nádherným výhledem na všechny strany.

Náš přesun pokračuje do Žďáru nad Sázavou na Zelenou horu na mši svatou v 16.30 hod. Na nocleh se přesouváme do Radňovic, do rodiny Dášy Trödlarové. V neděli po snídani se poutnický sešikujeme a vracíme se k modelu „pěší pouť“, opravdu pěší. Bereme do ruky kříž a obraz a hrajeme a zpíváme písně i po polní cestě až do Slavkovic. Zde se setkáváme s mou manželkou Lídou, která přijela autem z Prahy, a společně s místními farníky slavíme krásnou mši svatou. A naši pouť do Slavkovic uzavíráme.

A při zpáteční cestě do Prahy se zastavujeme ještě u Zichových a odvážíme si od nich onen kočárek. A já si říkám, proč se obávat o budoucnost, když člověk vloží svou důvěru v Pána? Čas strávený na pouti nikdy není ztracený. A opravdu, všechno ostatní dostaneme přidáno.

Jiří Dubec

NEJLEPŠÍ SPOLEČNOST

Letošní pouť byla hodně jiná než ty předchozí. Šli jsme v malém počtu s plnou polní a úplně jinou trasu. Co se nezměnilo, byla moje funkce vedoucího. Je zajímavé, že na vyhlášení přestávky reagují poutníci ochotně a ihned. Naproti tomu při ohlášení konce přestávky reagují velmi neochotně a někteří dokonce i remcají.

Z toho částečně vychází můj asi nejsilnější zážitek. Na jedné noční zastávce jsem

si šel před spaním zakouřit, a co nevidím. Pan farář nám nechal otevřený kostel a tak místo vychutnávání si nikotinu klečím před svatostánkem a modlím se. Pravda, moje modlitba by asi nebyla tak docela církevně schválená. Zněla asi takto: „Pane Bože, co mám dělat. Oni mě někdy tak hodně štvou.“

Najednou Duch Svatý přivanul ke mně otázkou: „Opravdu si zasloužíš lepší společnost?“

V hlavě mám z ničeho nic plno vzpomínek. Jak mezi nás přišel někdo nový a po několika hodinách to vypadalo, že je mezi námi odjakživa. Jak se vždy najdou ochotné ruce, když je třeba udělat jídlo, umýt nádobí... Došlo mi, že mám ty lidi rád a že oni mají rádi mě a že je to hodně veliký poklad, kterým mě milosrdný Bůh v podobě poutníků obdaroval.

Daniel

152 KM, 4 DNY, 3 NOCI

**Pěší pouť k Božímu milosrdenství,
Břežany u Znojma – Slavkovice,
23. 7.–26. 7. 2020**

Na konci července jsem podnikla pěší pouť k Božímu milosrdenství do Slavkovic. Chtěla jsem děkovat za nezměrnou lásku, kterou od Pána stále dostávám, a vyprošovat Boží milosrdenství konkrétním osobám.

• Den první, čtvrtek

Den začíná mší svatou v naší farnosti, po ní mi náš pan farář otec Petr uděluje poutnické požehnání na cestu. Z brežanské fary vycházím v 10.30, přede mnou 152 km, trasu bych ráda ušla za 6 dní. Jdu jihomoravskou krajinou, slunečnicová pole střídají vinice. Zpívám chvály a písně z Kancionálu, modlím se. Duch Svatý mne vede a v myslí se mi vynořují jména těch, za které se mám modlit. Někdy mne jména překvapí, jsou to lidé, za které se běžně moc nemodlím. Při západu slunce, v poslední vsi před Moravským Krumlovem zvažuji, kde přespím. Přichází Boží pomoc v podobě telefonátu otce Petra, který mi poradil krásné, bezpečné místo k přenocování. Místo s románským kostelíkem sv. Markéty a starým hřbitovem. Modlím se za zde pochované zemřelé a prožívám pokojnou, krásnou noc s Pánem. Poprvé v životě v mých 52 letech pod širákem :-).

• Den druhý, pátek

Ranní chvály se modlím při východu slunce ještě na hřbitově a pokračuji k Moravskému Krumlovu. Letní ráno, zvířata na poli a rybník s labutěmi vybízí k písni sv. Františka: „Ať tě, Pane, chválí, všechna díla, zvláště bratr slunce ve výši...“ V Moravském Krumlově „povinný“ výšlap

ke kapli sv. Floriána, pak dolů a dále k Ivančicím. Před Ivančicemi přichází první obtíže. Modrá turistická značka se ztrácí, bloudím v lese, plán jít v 16 hod. na mši svatou v Oslavanech bere za své. Jsem nucena přejít potok po provazové lávce jen s ocelovým lanem k přidržení. Dříve by mne na takovou lávku nikdo nedostal. Myslím na apoštola Petra, krácejícího za Ježíšem po vodě. Na jeho strach a malou víru, kvůli které se začal topit. Jak mu rozumím! Hlavně nezmatkovat a důvěřovat Ježíši. Vždyť přece putuji za Ním. Následují další překážky a já si uvědomuji, že je to přece pouť a ta je spojená s obětí. Dva kilometry před Ivančicemi se brodím bosky bahnem do půli lýtek. Přichází pokušení vzdát to, vrátit se, najít snazší cestu. Ale Duch Svatý mi říká: „Pán Ježíš to taky nevzdal.“ V potoce před Ivančicemi se myji, peru zablácenou sukni a s díky vzpomínám na radu kamarádky poutnice: „Hlavně si vem dvě sukně!“ V Ivančicích kafe v hospodě, dobývám telefon a pokračuji přes Oslavany do Čučice na saleziánskou faru s nadějí, že tuto noc bych mohla spát pod střechem. Leč bylo to jinak. Fara je plná táborníků a vedoucí zřejmě nechce riskovat vpuštění cizí osoby. Uléhám tedy na lavičku před kostelem s vírou, že v blízkosti Pána Ježíše budu v bezpečí. Ve vesnici probíhá taneční zábava a vzduchem se nesou rytmy ve stylu techno. Kolem třetí hodiny slyším nad sebou mužský trojhlas: „...spí a spí a spí dívka zakletá...“ Předstírám tvrdý spánek a usilovně se modlím. Bohu díky za ochranu, ovínění muži se spokojili se zpěvem a potácejí se domů.

• Den třetí, sobota

S rozbřeskem v 5.15 opouštím Čučice a putuji k Velké Bíteši. Pokojná cesta pěknou lesnatou krajinou. S vděčností přicházím do Bíteše, navštěvuji krásný kostel sv.

Jakuba obklopený hradbami a přilehlý hřbitov. Pokračuji do Osové Bitýšky, do Diecézního střediska mládeže, kde mám slíbený nocleh. Modrá značka mne vede terémem, kde snad několik měsíců přede mnou nikdo nešel. Sestupuji po příkrém a kluzkém svahu hlouběji do lesa, který je plný polomů, původní cesta zarostlá maliním a vysokými kopřivami. Místy bahno, opět to hrozná bahno, jako včera. Přepadají mne obavy, že jsem zabloudila, nevidím pěšinu, přelézám popadané stromy, ale modrá značka stále svítí na stromech. Nezabloudila jsem. Toto je moje cesta, mám ji projít. V největších obavách recituji žalm 23: „Hospodin je můj pastýř...“ Modlím se: „Pane, to Ty mne na tu pouť povolal. Putuji za Tebou a Tvým milosrdenstvím. Prosím, vyveď mne odtud.“ On mne vede a každý spadlý strom, popálení kopřivami, ponoření do bahna, to vše má hluboký smysl. Tuším, proč cesta vypadá právě takto. „Ježíši, důvěřuji Ti.“ V Osové Bitýšce jsem nádherně přijata otci Jurisem a Tomášem. Po třech dnech mi tak Hospodin dopřává luxus sprchy a postele v chatce! Večeře s otci, sdílení, bratrství, smích. Bohu díky! Při pohledu do mapy zjišťuji, že zbývá jen 35 km. Považuji za milost, bude-li mi dáno doputovat do Slavkovic na nedělní mši svatou v 17 hod.

• Den čtvrtý, neděle

Ráno opouštím Osovou Bitýšku a putuji Vysočinou. V Křižanově modlitba ke sv. Zdislavě. Kostely ve vesnicích jsou otevřené, zastavuji se v každém ke krátké modlitbě. V Moravci modlitba za zde žijící nemocné kněze a ty, kteří o ně pečují. Poslední kilometry se vlečou. Pane Ježíši, Ty mne vedeš. Důvěřuji Ti. V Radešinské Svratce přichází liják a sním i nový příliv energie. Víím, že jsem blízko. Déšť ustává a v 16.45 vcházím do kostela Božího milosrdenství. Cítím

pokoj a dotek Boží lásky. Přichází ke mně paní a žádá mne o první čtení. Prý jsem jí nějak padla do oka. S radostí a vděčností službu přijímám.

Děkuji Bohu, že mne celou cestu vedl a dovedl k cíli, děkuji Panně Marii za ochranu. Byly to dny intenzivního kontaktu s Pánem. Dny, kdy jsem intenzivně cítila Boží blízkost.

*Magdalena Kudláčková,
farnost Břežany u Znojma*

EXERCICIE LECTIO DIVINA ON-LINE

■ 17. – 23. 1. 2021 / „Panna Maria – ikona spásy“

Exercicie povede o. Martin Sedloň, OMI
a tým lectio divina v ČR.

Exercicie se budou konat veřejně na internetu; bude
také možnost individuálního doprovázení.

Informace a přihlášky na www.lectiodivina.cz

■ JE NĚKDO Z VÁS NEMOCNÝ?

Je důležité si pamatovat, že člověk není jenom tělo a že Bůh nemoc nestvořil. Nemoc a utrpení je důsledek hříchu, proto také uzdravování by mělo zohlednit nejen tělo, ale také psychickou a duchovní stránku.

Proti nemocem máme zaujmout aktivní postoj, protože tím naplňujeme přikázání lásky (abychom milovali „jako sám sebe“). Máme a můžeme využít všechny dobré a bezpečné prostředky: svátosti, modlitbu, medicínskou a terapeutickou pomoc.

Mnozí lidé také hledají pomoc u bylinkářů. Bylinky nejsou špatné. Jsou přece od Boha. Bohužel mohou být někdy zneužity a stát se „nosičem“ a prostředkem k šíření myšlenek nebo vztahování k silám, které jsou pro katolickou víru nebezpečné. Je proto důležité se obracet na věřící bylinkáře.

Pokud byste se tedy potřebovali poradit nebo získat bylinky, můžeme vám doporučit odborníka, který vám rád pomůže.

Zdeněk Jonáš, tel. 605 456 682,
www.byliny-bylinky.cz
(pouze ve všední dny 9.00–16.00)

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

■ Liturgický kalendář na rok 2021

Praktické vydání na cesty nebo k vložení do velkých pracovních diářů či vašich Biblí. Každá stránka obsahuje jeden týden. Dny jsou barevně odlišeny podle liturgického období.

brož., 64 s., 55 Kč

■ Kapesní diář na rok 2021 s liturgickým kalendářem

Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antifona k žalmu. Jedna dvojstrana zahrnuje jeden týden s místem na poznámky u každého dne.

brož., 144 s., 95 Kč

■ Velký diář na rok 2021 s liturgickým kalendářem

Diář formátu A5 v pevné vazbě s obálkou modré či zelené barvy se zlatou ražbou. Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antifona k žalmu a myšlenka na den. Na začátku každého měsíce jsou uvedeny úmysly Apoštolátu modlitby. Diář obsahuje také dostatečný prostor na poznámky, přehledný měsíční kalendář na roky 2021 a 2022 a další praktické informace. Do každého dne vás uvede citát, který byl vybrán z knih vydaných v našem nakladatelství.

váz., 392 s., 200 Kč

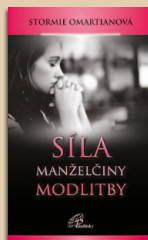

■ Sophie Laurent Na život a na smrt

Život Šimona a Karla se změní v den, kdy jsou tyto dva kamarádi rozděleni gestapem. Karel, mladý katolík, je poslán do vyhlazovacího tábora Auschwitz, kde potkává Maxmiliána Kolbeho, a Šimon, žid, zůstává osamocený, šířící pocitu viny. Co se s nimi stane? Co jim život přinese? Jak se vyrovnají s tíživým a bolestným tajemstvím? Potkají se ještě někdy?

Tyto dva životy a jejich podivuhodný osud přenesou čtenáře do víru poválečných let, boje o přežití a skutečné síly odpuštění.

brož., 296 s., 329 Kč

■ Stormie Omartianová Síla manželčiny modlitby

Žít v dnešní době v úžasném manželství se jeví mnohé z žen jako nedostižná vize. Jak málo v takové věci věří

v sílu modlitby a Boží moc. Autorka zkoušela řešit své problémy v manželství různými metodami – hádáním se, uprošováním, ignorováním, vyhýbáním se, konfrontací, dohadováním se a také populární „tichou domácností“. Trvalo jí, než si uvědomila, že je třeba začít s modlitbou.

Nechme se tedy my, manželky, někdy zoufalé, jindy trpící, ale i ty šťastné, které by rády „jen“ podpořily modlitbou svého manžela, oslovit autentickou výpověď autorky plnou reálného vidění věcí i vlastních zkušeností s modlitbou, která může proměnit vás, vašeho manžela i celé manželství.

brož., 216 s., 235 Kč (2. vydání)

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35-6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz

„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
nás žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

BOHOSLUŽBY

Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Mše svatá:

- pátek 16.00
- sobota 17.00
- neděle 10.30, 17.00
- v rámci Nikodémovy noci 20.00

Svátoost smíření:

- každou sobotu a neděli od 14.00 do 17.00
- každou první a třetí sobotu v měsíci od 10.00 do 17.00 (Dny smíření)
- během Nikodémových nocí (od cca 20.30 do 23.00)

Adorace:

- první pátek 15.00–16.00
- ostatní pátky od cca 15.30 do 16.00
- během Nikodémovy noci od cca 20.30 do 23.00

Společná páteční modlitba

Korunky k BM (15.00):

- v kostele ve Slavkovicích
- nebo prostřednictvím Radia Proglas (kromě prvních pátků)

Křížová cesta (Via Crucis):

- mimo dobu postní – první pátek: 15.00–16.00
- v době postní – pátek, neděle: 15.00

Cesta Světla (Via Lucis):

- v době velikonoční – neděle: 16.00

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Poutí ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Mariánské první soboty v měsíci:

- 16.30 sv. růženec, 17.00 mše svatá, po mši sv. adorace s 15 min. meditací

Poutě o třetí sobotě v měsíci:

- 16.00 duchovní program
- 16.50 zamyšlení • 17.00 mše svatá

Každoroční týdenní pěší poutí k Božímu milosrdenství:

- Obvykle poslední týden července (přesný termín na www.pout.cz)

Nikodémova noc:

- Obvykle čtvrtý čtvrtek měsíce (20.00 mše svatá, adorace do 23.00)

Putování srdce

Dlouhodobé přání jít vícedenní pěší poutí s člověkem, se kterým bych plánovala společný život, se mi splnilo. Společně jsme se dohodli, že půjdeme cestou k Božímu milosrdenství – z rodné vesnice v Českém lese do Slavkovic.

Jak plynuly dny, začalo se ukazovat, že Bůh má pravděpodobně pro nás dva jiný plán. Vše se začalo proměňovat. Boží milosrdenství se projevuje v životě někdy jinak, než sami chceme, a pochopíme to snad později.

Bylo mnoho věcí, o kterých by se mohlo psát – např. co jsme viděli, kudy jsme šli, kolik kilometrů jsme ušli, jestli bolely nohy apod. Ale to, jak putování s Bohem proměňuje uvnitř, je pro mne v této době nejvíc podstatné.

Zmíním alespoň jedno zastavení: v jedné vesnici v malé kapličky byl otevřený zpěvník s písní, která mě hodně oslovila a také vystihuje celé mé putování – putování mého srdce:

*„...A neváhej před žádnou z cest,
po kterých On chce s tebou jít,
vždyť rukou svou tě hodlá vést,
v tobě své jméno oslavit.
Ať jakýkoli úkol máš,
věř, od Něho že byl ti dán...“*

A tak dál svěřuji svůj život do Božích rukou, možná ještě víc než dřív.

Elena +